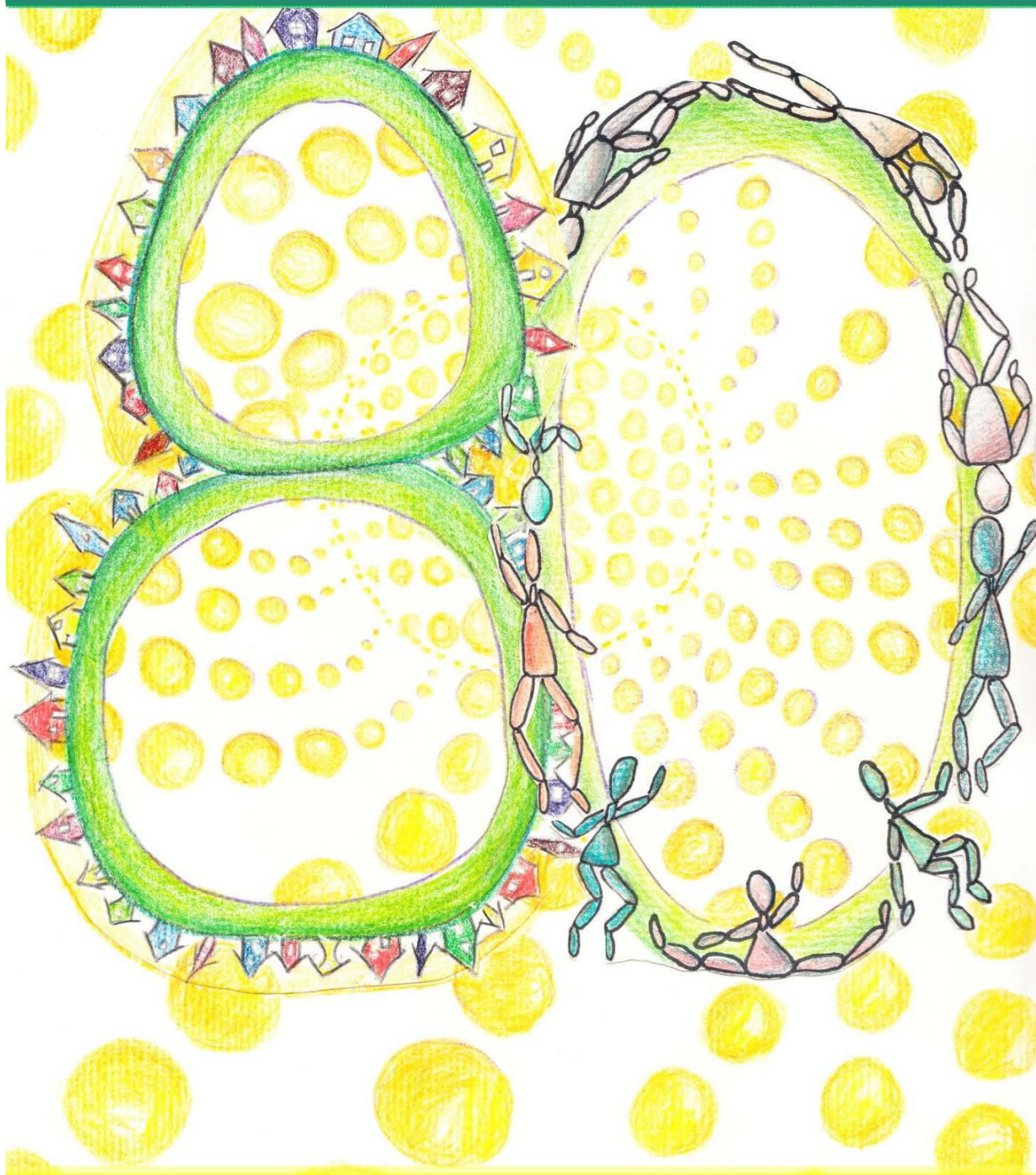

ŠOLSKO GLASILO

LETO 2018

VRTILJAK

JUBILEJNA ŠTEVILKA

Dragi bralci Vrtiljaka!

Leto 2018 je še posebej praznično. Praznujemo 40 let pouka v novi zgradbi in 80 let v stari. Ob tej priliki pa smo dobili novo pridobitev, ki smo jo težko pričakali, novo zgradbo, kjer bodo potekale športne in tudi kulturne dejavnosti. Na račun starih prostorov za športne dejavnosti pa smo pridobili nove učilnice, zbornico in knjižnico. Črnučani smo si res zaslužili, da si razmigamo svoja telesa v boljših pogojih.

Tudi sam Ivan Cankar, čigar stoto obletnico smrti letos obeležujemo, bi se z nami veselil, saj bo nov objekt omogočal, da bodo tudi naše proslave in gledališke predstave kvalitetnejše za naše gledalce. Boljše se bo videlo in slišalo.

Poleg davkoplačevalcem gre zahvala vsem, ki so bili še posebej aktivni, gospe ravnateljici Zlatki Zgonc in gospodu županu Zoranu Jankoviću ter vsem delavcem, ki so krepko zavihali rokave.

Ivan Cankar je zapisal: »Slovenska beseda je beseda praznika, petja in vriskanja.« Pa prisluhnimo besedam naših učencev, če res tako zvenijo.

Uredniški odbor Vrtiljaka

VRTILJAK: Glasilo črnuških učencev

Šolsko leto: 2017/2018

UREDNIŠKI ODBOR: učenci predmetne stopnje (Eva, Tisa, Maša, Kaja, Beti, Živa, Tea, Matej, Deni, Timothy James, Aleksander, Benjamin)

ILUSTRACIJE: učenci razredne in predmetne stopnje

RAČUNALNIŠKA OBDELAVA: Aleš Drinovec

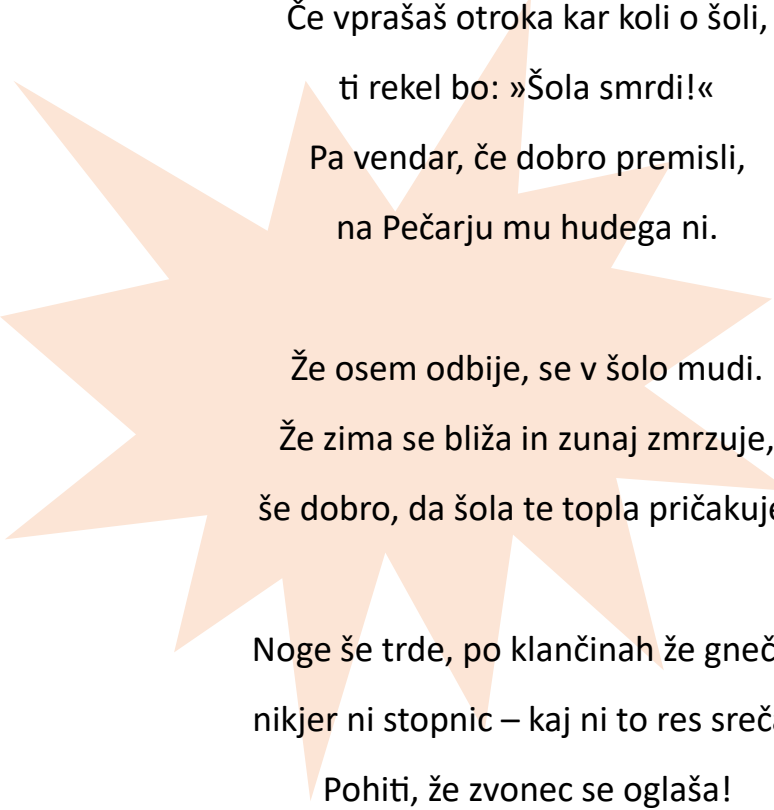
NASLOVNICA: Tami Pogačnik, Nina Matko, Lea Dragišič (mentorica Vida Z. Ušeničnik)

MENTORICA: Rija Arko

IZDAJA: OŠ n. h. Maksa Pečarja

SLIKE IN FOTOGRAFIJE: splet in prispevki učencev in učiteljev

Himna

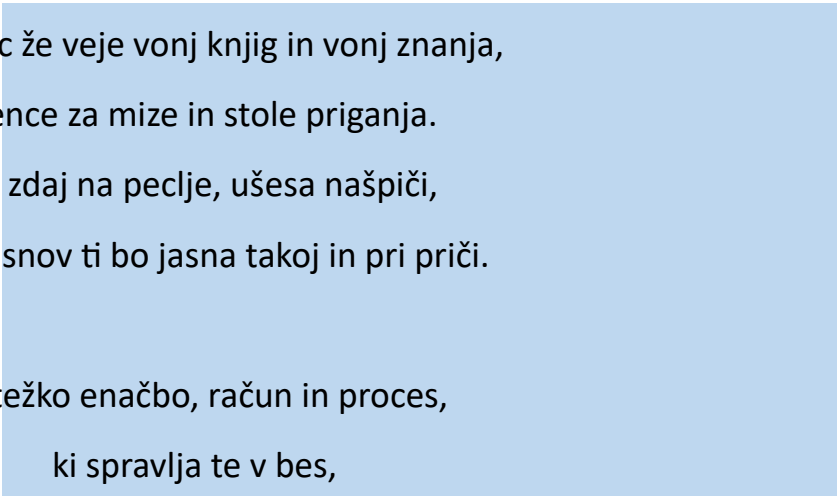

Če vprašaš otroka kar koli o šoli,
ti rekel bo: »Šola smrdi!«
Pa vendar, če dobro premisli,
na Pečarju mu hudega ni.

Že osem odbije, se v šolo mudi.
Že zima se bliža in zunaj zmrzuje,
še dobro, da šola te topla pričakuje.

Noge še trde, po klančinah že gneča,
nikjer ni stopnic – kaj ni to res sreča!

Pohiti, že zvonec se oglašja!
Iz zbornice učitelje poskočne prinaša.

Iz učilnic že veje vonj knjig in vonj znanja,
učence za mize in stole priganja.
Oči zdaj na peclje, ušesa našpiči,
da vsa snov ti bo jasna takoj in pri priči.

Pretežko enačbo, račun in proces,
ki spravlja te v bes,
učitelj razloži še enkrat ti glasno,
da vse ti postane prav kmalu res jasno.

In če kaj res ne gre v glavo,
se vedno kje najde pomoč ti 'ta pravo'.

Tudi kakršno koli težavo,
rešiti se da s šolsko upravo.

Cel dan se iz šole razlega
glas učiteljev, ki učence včasih okrega,
tišina med uro, med odmori klepet,
dišave iz kuhinje – pecivo bo spet!

Se trebuh oglasi, že zvonec zvoni,
zdaj hitro se jesti prav vsem že mudi.

Kosilo v trebuhu, torba na rami,
znanje v glavi in šola za nami.

Se vikend budi, bo šola zaspala,
alarm budilke čez dva dni zvoni,
obrazi vsi kisli, ko to se zgodi.

Globoko v srcu pa žarek ti sveti,
spoznanje iskreno te res preseneti:
da šola ni pekel,
kot otrok vsak bi rekel.

S sošolci na toplem odkrivaš ves svet,
spoznavaš, kaj delal čez nekaj bi let.
S trebuhom vsem polnim nameščen za mizo,
pozorno poslušáš prav vsako analizo.

V šolo vkorakaš z nasmehom ti ljubim,
pozdraviš, nasmihaš obrazom se drugim.
Odideš prav vsakič z gramom več znanja,
kolesca v možganih ti vedno poganja.

V svet se predstaviš s košem modrosti,
ki vodi te dalje naprej od mladosti.
Na Pečarju delijo modrost ti prav takšno,
pa znanje, vse skupaj povsem je brezplačno.

Eva Peljhan, 9. b

3. razred

Šola

Naša šola je dobra in zabavna. Pišemo, rišemo in se igramo, radi plešemo in pojemo in še posebej se veselimo nove telovadnice. Na igrišču se igramo ristanc ali rišemo s kredami, gugamo na gugalnici ali spuščamo po toboganu. Postavljamo stoje in obračamo kolesa. Hodimo k pevske-mu zboru in nastopamo na prireditvah. Nabiramo rože in jih podarjamo mamam. Med poukom najraje petico dobimo. Učiteljica je nasmejana, včasih se jezi. Pojemo veliko hrušk in punce oblikujemo frizure s kitkami.

Ana Osredkar

V šoli

Se pogovarjamo, učimo in hodimo vsak dan, teden, mesec.

Nisem mislec, a razpravljam o stvareh,
nastane greh, pridemo k ravnateljici,
se obrnemo k prijatelju ali pisatelju.

A se pisatelj hudomušno zasmеji,
ker krivi smo mi.

Pisatelj zase skrbi in drugim fige moli.
Ko smo vprašani – kaj smo spet naredili,
pridejo laži iz ust.

O, je že pust!

Polno mastnih ust,
krofe jemo in na parado gremo.

Pusta je konec, šola je spet.

Gremo v klet,
pripeljemo kolo, da opravimo izpit.

Leto mineva,
znova tečne stvari – testi.

Preštejem do tri – pesmice več ni.

Živa Strojnik

Vesela šola

Naša šola je vesela šola.
Aviončki letijo, vse frči,
učiteljica pridrvi.
Kdo to dela?
Nismo mi.
Veselimo se nove telovadnice.
Ni še konec,
veselimo se petic – lepotic
in – šolskih počitnic.

Tia Velkavrh-

Šola

V šolo pridem ves vesel.
V šoli se učim,
zvezke polnim,
znanje pridobim.
Doma vse ponovim
in prijetno utrujen spat hitim.
Marcel Lovrič

Srečni otroci

Srečni otroci so v šoli in niso v nočni mori. Srečni otroci se igrajo vsak dan. Radi se učijo in včasih tudi norijo. Dobijo čiste petice, umazane štirice in grde trojke. Recitirajo pesmice in ocene pridobijo. Naučijo se pošteevanko – za vedno.
Srečni otroci so nasmejani in vedo, da z znanjem rastejo. Po šoli jih doma čaka topel objem pri mami. Kopajo se v lepih besedah, nasmešku in sreči. Svojo srečo shranijo v veliko vrečo, da jo kasneje delijo.

Kara Kojc

Šola

V šoli se učim, znanje pridobim.
Mi je težko, a rad pohitim v njo,
saj s prijatelji se igram lahko.
Igramo, plavamo in plezamo.
Če z drevesa padem, zakričim: Au!
Nič ne zabolj, ker se mi od petic smeji. David Leban

Šola

Čisto tiho sedem za klopi,
Učiteljica vpraša, koliko je tri
krat tri?

Vse radi pojemo,
posebej viki kremo.

Kdor se uči,
petice pridobi.

V naši lepi šoli je mir doma.
Tišino vsak dan vadimo,
našo šolo obnavljajo.

Lara Ferenc

Šola

V šoli se učimo,
da petico dobimo.

Se s prijatelji smejimo,
kričimo...

Dobro se imamo.

Če si zares želimo in učimo, zmoremo
na najvišjo planino!

Naša šola je velika, zdrava in domišljja-
va.

Ko na igrišče pridrvimo,
k našemu bivališču odhitimo.

Tam domišljijo sejemo in se vsi nasme-
jemo.

Tretji razred zaključimo in v počitnice
skočimo.

Annaya Ličina

Med poukom

Kdor v šolo hodi rad,
ima pokončen vrat.

Zares je zabavno,
s strani letalo prileti;
ojoj, učiteljica že strmi!

Imam veliko petk,
zato vesela sem za mojih osem let.
Gaja Kočevar Novinec

Učenci 3. c razreda so brali in spoznavali basni. Nato so pisali svoje basni.

Čebelica in pajek

Po travniku je letala drobna čebelica, na drevesu pa si je mrežo pletel pajek.

»Super, kosilo se bo kmalu ujelo«, si je mislil pajek. In res, čebelica se je ujela. Pajek je začel hitro lesti proti njej. Ko je videl, kako velika čebelica se je ujela, je bil presrečen. Toda, kaj bo rekla mama? Ali bo zadovoljna s plenom? To je bila sedaj njegova največja skrb. Menil je, da bo čebelica za mamo samo mali ulov.

Ko je prišel domov, so ga pričakali z gostijo, saj so že slišali za njegov prvi ulov. Nato je pokazal ujeto čebelico.

Nič ni čakal, kaj bo rekla mama, temveč je rekel kar sam: »Bolje vrabec v roki, kot golob na strehi.«

Vid Štrekelj

Krava in žaba

Bila je velika kmetija. Na njej je živelo veliko krav, ovac, svinj, en pes in mačka. Ena izmed krav se je prepirala z žabo: »Joj, ti žaba nagajiva, umakni se mi!« Trudila se je, da bi malo žabo spodila s poti. A ji ni uspelo. Hitra žaba je skočila kravi na hrbet in še hitreje spet na tla. Krava je bila malo zmedena, a na koncu ji je le uspelo brcniti žabo. Poškodovala jo je. Kravi je takoj postalo zelo žal. Pomagala je žabi in se ji iskreno opravičila. Postali sta prijateljici. Žaba si je mislila: »No, morda pa le ni tako slaba. V nesreči spoznaš prijatelja.« Krava pa je sedaj vedela, da ni vse samo v mišicah.

Tim Grgič

Galeb in sardela

Na morju sta živela galeb in sardela. Galeb je bil zelo močan, sardela pa pametna.

Sardela je predlagala galebu: »Galeb, dragi, pogovarjajva se o vsakdanjih stvareh.«

Klepetala in modrovala sta in nista opazila mačke.

Hop, hop, že je imela galeba v gobčku. Sardela se je prestrašila, potem pa rekla: »Mačka, spusti ga! Raje ga dobro umij. Bog ve, kje vse se je valjal.«

Mačka je presenečeno pogledala in spustila galeba, ki je hitro pobegnil.

Spet se je izkazalo, da moč ni samo v mišicah.

Zarja Smolnikar Bizjak

Deževnik in petelin

Bilo je lepo jutro. Deževnik je mirno spal. Tako kot vsako jutro, pa ga je petelin s svojim glasnim kikirikanjem prebudil.

Deževniku je šel petelin zelo na živce. Moral bo nekaj narediti. Naenkrat je dobil super idejo. Naredil bo past za petelina. Skopal je jamo in jo pokril s tanko plastjo, ki je bila videti kot streha.

Ko bo petelin zakikirikal, bo padel vanjo. A jama s streho je bila tako neopazna, da se je deževnik sam ujel vanjo in v njej tudi obtičal.

Pregovor: Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Lovro Banko

Čebelica in pajek

Nekega dne je čebelica letala po travniku. Zagledala je prelepo dišečo rožo. Tako hitro je letela proti njej, da ni opazila pajčevine, ki je bila med vejami.

Bum, se je slišalo, ko se je čebelica ujela v pajkovo mrežo. Pajek je sam pri sebi rekel: »Tale čebela bo pa odlično kosilo.« Prilezel je do ujete čebele in jo želel ugrizniti. A ona se mu je tako hitro izmaknila, da je ubogi pajek ugriznil v svojo mrežo in jo uničil.

Čebelica ga je vprašala, če se mu lahko kako oddolži, pajek pa je počasi prilezel do nje in ji predlagal prijateljstvo. Čebelica je rekla: »Lahko sva prijatelja, če me osvobodiš.«

Pajek je to tudi storil.

V nesreči spoznaš prijatelja.

Jaka Zupan

Kobilica in žaba

Bil je lep sončen dan. Žaba pa se je dolgočasila v svojem stanovanju in brala časopis. Čez čas je vstala, položila časopis na mizo, si nataknila kapo in se odpravila v gozd.

Kobilica je skakala naokrog po trati. Ko se je utrudila, se je ulegla med travo na lepem travniku. Naenkrat je iz daljave zaslišala rega kvak, rega kvak. Kmalu je zagledala žabo. Ta je priskakljala do kobilice in jo povabila k sebi domov na čaj. Kobilica je malo pomislila, potem pa povedala, da se ji mudi k teti na obisk.

Žaba je kar stala in gledala za kobilico, ki je odhajala. Tako ni opazila štokrlje. Ta je odprla kljun, ujela žabo in jo pojedla.

»Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade«, si je mislila kobilica.

Sophia Annie Box

Pes in miška

Nekoč je bil potepuški pes. Hodil je po pločniku in vsi, prav vsi, so se ga bali.

Nekega dne je prišel do stare hiše. Pogledal je vanjo in zagledal miško. Hotel jo je prestrašiti, a miška je bila bolj pametna kot si je mislil.

Namesto, da bi se ga prestrašila, je začela zelo hitro govoriti: »Zakaj strašiš druge, saj ti niso nič naredili. Važiš se, ker se te vsi bojijo. A v bistvu se mi smiliš, ker si brez doma. To delaš samo zato, da se ti ne bi smejali. Takoj nehaj strašiti!«

Pes sploh ni prišel do besede.

Kar naenkrat se je ulil dež. Miška je rekla: »Zdaj pa ven iz moje hiše! » In pes je odšel. Zdaj je videl, kako je, če te napodijo.

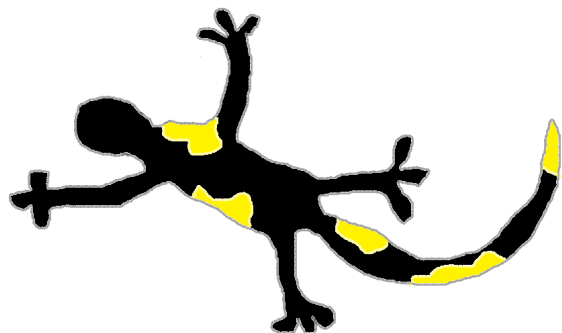
Miška pa je rekla: »Ljubo doma, kdor ga ima.«

Antonija Omers

Žaba in močerad

Močerad Piko je pred kratkim dobil prijateljico žabo Rego.

Lepega sončnega dne je Piko na robu mlake našel neko čudno prozorno stvar. Ker je Piko zelo, zelo radoveden, je skočil na to reč. A bilo je tako spolzko, da je zdrsnil v mlako. Ker ni znal plavati, je samo nemočno čofotal. Pričofotal je do mresta. Močno

se ga je skušal oprijeti, da bi se izvlekel iz vode in se tako rešil. A komaj se je dotaknil mresta, že je eno jajčece počilo in začelo toniti proti dnu. Takrat pa je zagledal mlado žabo, kako se je zaganjala proti njemu. Kmalu ga je držala v rokah. Piko ji je povedal, da ni hotel storiti nič žalega. Žaba ga je na srečo razumela. Potožila mu je, da je sama in brez prijateljev.

Piko je rekel: »Jaz bom tvoj prijatelj, a pod enim pogojem. Reši me, prosim, na kopno.«

Žaba ga je takoj dvignila na kopno. Zahvalil se ji je. Povedala mu je, da ji je ime Rega. Tudi Piko se ji je predstavil in skupaj sta se šla igrat.

Nauk: Prijatelja spoznaš v nesreči.

Filip Nagode

OB KULTURNEM PRAZNIKU (FRANCE PREŠEREN)

RODIL SE JE V VRBI NA GORENJSKEM.

NJEGOV NAJBOLJŠI PRIJATELJ JE BIL MATIJA ČOP. BIL JE ZALJUBLJEN V PRIMIČEVO JULIJO. BIL JE NAJVEČJI SLOVENSKE PESNIK, NAPISAL JE SLOVENSKO HIMNO, KI SE IMENUJE ZDRAVLJICA.

ANDRAŽ MARKELJ, 2. A

FRANCE PREŠEREN JE NAJVEČJI SLOVENSKE PESNIK. NJEGOV NAJBOLJŠI PRIJATELJ JE BIL MATIJA ČOP. MATIJA ČOP GA JE NEKEGA DNE POVABIL, DA BI ŠLA SKUPAJ PLAVAT, AMPAK FRANCE PREŠEREN JE REKEL, DA NE BI ŠEL. MATIJA ČOP JE ŠEL PLAVAT SAM IN UTONIL. FRANCE PREŠEREN JE BIL ZATO ZELO ŽALOSTEN.

RUBI OSTROŽNIK, 2. A

DR. FRANCE PREŠEREN JE NAŠ NAJVEČJI SLOVENSKE PESNIK, RODIL SE JE V VRBI NA GORENJSKEM. DELAL JE KOT ODVETNIK, DEL NJEGOVE PESMI ZDRAVLJICA JE BESEDILO SLOVENSKE HIMNE. BIL JE NESREČNO ZALJUBLJEN V JULIJO PRIMIC. UMRL JE STAR DEVETINŠTIRDESET LET.

HANA MEŠINOVIC, 2. A

BIL JE NAJVEČJI SLOVENSKEI PESNIK, RODIL SE JE V VRBI NA GORENJSKEM. POSTAL JE ODVEIKN, NIEGOVA NAJBOLJ ZNANA PESEM JE TUDI SLOVENSKA HIMNA. UMRĻ JE OSMEGA FEBRUARJA, ZATO TA DAN PRAZNUJEMO KULTURNI PRAZNIK,

ŽIVA AMBROŽ, 2. A

FRANCE PREŠEREN SE JE RODIL TRETJEGA DECEMBRA 1800. ZALJUBLJEN JE BIL V PRIMIČEVO JULIJO. NAPISAL JE ZDRAVLJICO, SONEIINI VENEC, POVO-DNEGA MOŽA. NIEGOV PRIJATELJ JE BIL MATIJA ČOP. OSMEGA FEBRUARJA LETA 1849 JE UMRĻ.

PIA HOČEVAR, 2. A

BIL JE NAJBOLJ ZNAN SLOVENSKEI PESNIK, RODIL SE JE V VRBI. NAPISAL JE ZDRAVLJICO, DEL NIE JE BESEDILO DRŽAVNE HIMNE REPUBLIKE SLOVENIIE. ZALJUBIL SE JE V JULIJO PRIMIC, NIEJ JE POSVETIL ŠIEVILNE PESMI. ŠTUDIRAL JE PRAVO NA DUNAJU.

GAL KLUN, 2. A

OB DNEVU ŽENA

V 2.A

MAMI IMAM TE RAD/A ZATO, KER:

si zelo prijazna. **ŽIVA, PIA, SARA, TEODOR**

si radodarna. **ANABELA**

si stroga. **OTTO**

si dobra po srčku. **GAL**

si lepa. **BOBAN**

skrbiš zame. **IZAK**

Z BABI GREM:

ven. **ANDRAŽ**

na igrišče. **ERIK, HANA**

v trgovino. **ADRIJANO**

na Ljubljanski grad. **LIZA**

v Rusijo. **AVGUST**

v Laško. **EVITA**

se igrava. **RUBI, GEORGII**

TETA JE NAJBOLJŠA TAKRAT, KO:

mi prinese igračo. **EMRAH**

se pogovarja z mano. **KAJA**

se igra z mano. **URBAN**

mi kupi sladkarijo. **KATARINA**

me objame. **NAJA**

NAŠI OČKI

(pesnili učenci 4. C razreda)

Moj ati

Moj ati se vsak dan
na kolo zapodi,
da urno v službo prihiti,
čeprav ga včasih mraz hladi.

V službi pa za računalnikom sedi,
zato ga dostikrat križ boli.

Včasih greva na sprehod
in to povsod, povsod.
Rada ga imam,
ko smo z družino skupaj tu in tam.

Lara Smerajc Štrlek

MOJ OČI

Oči zjutraj se jezi,
če v službo zamudi.
V službi dela pomembne stvari,
hišica na drevesu pa ga najbolj veseli.

Ko zgleda, da se nič več ne da,
oči vedno rešitev ima.
Cel svet že pozna,
zdaj še meni pokaže ga.

In vedno, kadar ga ni doma,
vsi pogrešamo ga.

Zarja Podboršek

MOJ ATI

Moj ati je najprej ati
in jaz sem njegova hči.

Moj ati je super gospod,
kar hoče, mu gre od rok.
Če lok zavrti, se glasba oglasi,
iz čela lepa pesem zadoni.

Če udari s kladivom,
se kamen zdrobi.

Na njem pa nastanejo lepe sledi.

Napise pokrije z listi zlata
in že je pred nami napis,
ki ga je naročila gospa.

Moj ati veliko zna,
a najraje je z nami doma.

Ema

PESEM O OČETU

Moj očka rad kuha
in meni najbolj diši njegova juha.
Ko padejo prve snežinke,
vedno skupaj pečeva palačinke.

Moj očka rad vesla
in hiter je kot strela,
ko meni v roke veslo da,
pa nisem prav vesela.

Stalno s šolo mi teži,
vse živo me sprašuje,
jaz pa zunaj bi bila
in se s prijateljčki igrala.

Rozi Močilnikar Habjanič

MOJ OČI

Moj oči dober šahist je
in skupaj zelo rada igrava se.
Veliko sva prepotovala,
da bi svet čim bolj spoznala.

Moj oči super je,
ker ve skoraj vse.
Skupaj se zabavava
in ob prostem času kolesariva.

Rad vzame čokolado ravno,
ko se jaz odpravim spat.
Ampak jaz to tudi ugotovim in rečem,
da jo mora tudi meni dat.

Oči zelo pogumen je
in priskoči na pomoč,
kadar kaj narobe je.

Taja Guid

Intervju z učenci 1. in 2. razreda.

Ob koncu šolskega leta 2017/18 sva se podali na staro šolo in povprašali učence iz 1. in 2. B razreda o iztekajočem se šolskem letu in prihajajočih poletnih počitnicah.

Pred tabo so poletne počitnice. Se jih veseliš?

-Ja.

Kaj boš pa počela med njimi?

-Moja sestra bo šla na tabor z gimnastiko, jaz pa bom šla z očijem in mami na morje, potem pa bom šla še z babico in dedkom in bom jedla sladoled in plavala.

So po tvojem mnenju počitnice predolge ali prekratke?

-Ravno pravšnje.

xxx

Kaj ti je bilo v letošnjem šolskem letu najbolj všeč?

-Matematika.

Česa novega pri matematiki pa si se naučila?

-Seštevanja in odštevanja.

Kaj boš ti počela med poletnimi počitnicami?

-Šla bom k babici z očijem, mamico in bratcema.

xxx

Pred tabo so poletne počitnice. Se jih veseliš?

-Am, ja.

Boš kaj pogrešala šolo in prijatelje?

-Ja.

Bi si želela, da bi bile počitnice daljše ali krajše?

-Daljše.

Kaj boš pa počela med njimi?

-Šla bom na morje in mi bo oči napihnil napihljivega samoroga in bom šla z njim plavat.

XXX

Kaj boš pa ti počela med poletnimi počitnicami?

-Šla bom na morje in na plažo.

Boš kaj pogrešala prijatelje?

-Ja.

Kaj ti je bilo letos najbolj všeč?

-Matematika, ker imam rada učenje.

XXX

Kaj boš počela med prihajajočimi počitnicami?

-Šla bom v toplice.

Ali boš šla tudi kaj v gore?

-Ja.

Se veseliš počitnic?

-Ja.

Si želiš da bi bile počitnice daljše ali krajše?

-Daljše.

XXX

Pred tabo so počitnice. Se jih veseliš?

-Ja.

Kaj boš pa počel med njimi?

-Šel bom na morje in plaval.

Boš tudi kaj pogrešal prijatelje?

-Ja, verjetno ja.

XXX

Se veseliš počitnic?

-Zelo.

Kaj boš počela med njimi?

-Kopala se bom v morju.

Boš šla tudi kaj v hribe?

-Ne vem.

Kateri je bil tvoj najljubši predmet v tem šolskem letu?

-Likovna, ker ustvarjamo in mi je to všeč.

XXX

Kaj boš pa ti počela med počitnicami?

-Plavala bom v morju in se igrala s prijatelji.

Kateri dogodek pa si boš najbolj zapomnila v tem šolskem letu?

-Zelo mi je bil všeč šolski tabor v Kočevju. Najbolj zabavna je bila vožnja s kanuji.

XXX

Kam boš šla med poletnimi počitnicami in česa se najbolj veseliš?

-Šla bom na Murter. Najbolj se veselim, da se bom peljala s čolnom in lovila ribe.

Kateri dogodek ti je bil najbolj všeč, zabaven?

-Ko smo naredili predstavo za starše.

Kaja Debelak in Živa Cerar

MOČ BESEDE

Inspiracija: Slovenski kulturni praznik. Moč besede moramo znati uporabiti v dobre namene; naj si bo to čarobna ali prava.

V Vrbi na Gorenjskem se vsi vaški otroci ob nedeljah zbiramo pod lipo. Nekateri pridemo že uro prej, da le ne bi zamudili g. Franceta, ki nam pripoveduje zelo zanimive zgodbe. Komu? Meni in vsem vaškim otrokom. Ravno zdaj grem k njemu, za danes nam je obljubil nekaj poučnega. Tam so že Peter, Andrej, Jakob, Nina in Bartolomej. Vsi že nestrpno čakamo Franceta. Končno! Prišel je. Je srednje velik, ima čokoladne oči, oblečen je v svoj črni plašč in ima lepo počesane črne, rahlo skodrane lase. Veliko svojega časa posveča poeziji, a nam raje govori zgodbe, saj pravi, da njegovih pesmi še ne bi razumeli. Deli nam fige in je neskončno prijazen. Pride, nas pozdravi in si najde prostor pod lipo. Začne pripovedovati: »Nekoč je v majhni lepi hiški živel Tomaž ...« Ko konča, vzklikne: »Prvi pri vodnjaku dobi največjo in najlepšo figo.« In vsi se poženemo v dir do vodnjaka. Nina je prva, jaz sem drugi, kar mi še nikoli ni uspelo. France da vsakemu četrto figo, nama z Nino pa kar pol. Sladkali smo se vsak s svojim koščkom fige, pili vodo iz vodnjaka, se škropili in se zabavali. Ko pa se je začelo temniti, smo vsi po vrsti odhajali domov. Jutri pa spet 5 km do šole. Upam, da ta teden hitro mine in da dobimo čim manj naloge. »Sine, spat bo treba!« mi je zaklicala mama. »Ja, mami, saj že skoraj spim,« sem ji odvrnil, se obrnil na bok in zaspal.

Teden je minil kar hitro in bil je zelo uspešen. Učitelj me je trikrat pohvalil, dvakrat kregal... In že je nedelja. Zdaj hitim k Francetu, ker sem očetu pomagal obračati seno in se mi že malo mudi. Sem že tu, pod lipo in tudi France je tukaj. »Danes vam bom povedal zgodbo o deklici Sofi.

Nekoč je na drugem koncu sveta, tam kjer sonce pade v morje, živela majhna deklica po imenu Sofi. Ni še živela prav dolgo, saj je štela komaj 6 let. Imela pa je veliko družino: mamo, očka, pet bratcev in štiri sestre. Vse je imela zelo rada, razen očeta, ki se je ves čas jezil nanjo. Niti enkrat je še ni pohvalil. Ko je bil še posebej hud nanjo, mu je rekla to, kar mu je že dolgo želela: »Oči, dovolj te imam! Dovolj imam tega, da mi ves čas ukazuješ in me kregaš! Bodi malo bolj prijazen do mene ...«

Oče se je obrnil in odšel. Naslednje jutro ji je prinesel zajtrk v posteljo. Neverjetno. Sofi je bilo to všeč, a le nekaj časa; oče je postajal vse bolj in bolj čuden. Vse je delal namesto nje: pisal naloge, vodil krave na pašo in jih molzel, pletel nogavice in jopice ... Mama mu ni znala pomagati. Oče je ostal »pre-prijazen.«

Nekega dne so odšli gledat nogometno tekmo, na kateri so igrali njeni bratje. Šlo jim je zelo slabo. Nasprotniki so vodili kar za 4 gole. Sofi tega ni mogla več gledati in sama pri sebi si je govorila: »Ves ta čas ste trenirali, zdaj pa niti gola ne zadenete!« Kar naenkrat pa je to zavpila tudi na glas. Vsi so jo pogledali, nekateri jezno, drugi so se smejali. Sofi se je prijela za usta. Izkazalo se je, da to sploh ni bilo slabo. Bratom je kmalu šlo zelo dobro in nadoknadili so zaostanek. Vsakih 15 minut tekme so zabili en gol, kar se ni zgodilo še v vsej zgodovini nogometa. Neverjetni rezultati so se nadaljevali tudi dalje. Vsi so bili presrečni, čakala jih je bleščeča prihodnost. Vendar to ni bilo najbolje, saj so jih vsi začeli obtoževati, da goljufajo. Zdaj jih niso imenovali več Super kul bratje temveč Goljufivi bratje. Sofi je bila zelo žalostna, saj je mislila, da je kriva ona. Ni pa bila prepričana.

Mama jo je zgodaj zjutraj zbudila. Z mize je vzela malico in odhitela proti šoli. Srečala je sošolko Izo in jo vprašala, kdaj pride gospa Kugahi. Iza ji je odgovorila: »A ne veš? Zbolela je!« reče važ-

no. Gospa Kugahi takrat vstopi v razred in Sofi reče Izi: »A bi že lahko nehala lagati? Govori po resnici!« Gospa Kugahi pozdravi učence in vpraša Izo, kdo manjka. »Veste kaj, vi kuga, ta vaša obleka, saj jo imate vsak dan oblečeno in kar sami pogledjte, koga ni!« je skočilo iz Ize. Sofi se je prišla za usta. Spet je storila to, zdaj Iza govori le po resnici. Gospa Kugahi je ogorčeno zavzdihnila in Izo poslala k ravnateljici. No, zdaj bo pa še njena najboljša prijateljica imela velike težave. Sofi je bila vsa iz sebe in si ni več upala govoriti na glas. Zmeraj ko je nekaj nekomu rekla, se je to uresničilo. Delala je čudne stvari in ni želela še komu uničiti življenja. Zanj je bilo zdaj vsega preveč. V njej so se nabirale majhne žalosti. Vse je izbruhnilo iz nje, a ne tako, da bi jokala ali kričala. Bilo je nekaj, kar ji je govorilo: »Ne moreš biti pri ljudeh! Kaj sploh še delaš tu? Mar boš še komu uničila življenje?« Nič ni premišljevala, samo tekla je do morja in si želela daleč stran. Počutila se je tako krivo. V morju je zagledala majhen parnik. Na njem je sedel kapitan z belo kapo in v lepi obleki. Vprašal jo je: »Kam pa bi rada šla deklica in kje imaš starše?« Sofi je zavzdihnila in mu povedala: »Veste, gospod kapitan, jaz sem uničila življenje svojemu očku, pa svojim bratom, najboljšo prijateljico sem za zmeraj spravila v pogubo ... O gospod kapitan, raje ne govorim z vami, da vam česa ne storim. Dajte mi prosim ta majhen parnik, da z njim odplujem daleč, daleč stran, kjer ne bom nikomur škodovala.« Kapitan je malo pomislil, nato pa dejal: »Deklica, vrni se domov k družini, ne beži od staršev, edino oni vedo, kaj potrebuješ, in ti lahko pomagajo.« Sofi pa mu je še enkrat povedala, kaj je storila in da se ne more vrniti domov. Mornar jo je prepričeval, da ni ona kriva in jo poskušal potolažiti, a se ni dala, zato ji je dal parnik. Ker ji je bil mornar zelo všeč, ga je prosila, naj gre z njo. Pa ji je rekel, da mora iti in biti sama, kajti vedel je, da si bo po dnevu ali dveh premislila in se vrnila domov k staršem. Sklenil je, da jo bo počakal v bližnji krčmi. Sofi je vsa žalostna odplula, ni ga razumela, ni vedela. Počutila se je tako sama. Tri dni je preživela tako osamljeno. Živela je le od rib in skritih zalog mornarja. Odločila se je, da pozabi na vse in se prepusti šumenju morja, toploti sonca, pesmi galebov, šumenju vetra ... Vse je živelo z njo, galebi so ji peli, veter jo je božal, sonce jo je s svojimi žarki žgečkalo po vratu ... Zabavala se je. Naenkrat pa je zaslišala vpioč zvok siren. Zdelo se ji je, da je na krovu majhnega parnika ostala sama. Kako čudno, skoraj neverjetno, bila je nekako srečna. Sonce je pripekalo. Ostala bo na palubi, se je odločila. Prevzelo jo je šumenje vode. Svojo prvo veliko odločitev bo morala sprejeti daleč od ljudi. Zvok siren je postajal vse glasnejši, ona pa je postajala vse bolj srečna, res čudno. Začutila je, da ima ponovno priložnost, da spet najde svojo družino, a malo se je tudi bala, da ne bi komu spet kaj naredila. Sirene so se zdaj približale in policaji so prišli na njen parnik: »Si ti Sofi?« so jo vprašali. Sofi je prikimala. Pustila je, da so jo odnesli na njihovo ladjo. Ni jih poslušala več, bila je presrečna, da so prišli. Videla bo starše, brate, sestre ... Ko je prišla varno domov, so se objemali, jokali, poljubljali; pa saj veste, otroci, kako je to. In odločili so se, da bodo njene moči uporabljali v dobre namene, jo skrbno varovali in ljudem pomagali. Kar je Sofi izgovorila, se je zgodilo. Ker pa oni niso želeli biti boljši od drugih, so Sofino moč uporabljali le v času revščine. Tako so vsi lepo in srečno živeli v miru in ljubezni, kar je najpomembnejše.«

»Juhu, bravo, super, to je bila najboljša pravljica, kar smo jih kdaj slišali,« smo vpili vsi presrečni. »Kaj pa je bilo z brati, očetom in Izo?« je vprašal Andrej.

»No, to pa razmislite in mi do naslednje nedelje povejte. Prvi pri vodnjaku pa dobi figo!«

In spet smo se pognali v dir, se škropili, se sladkali s figami in se sploh zabavali. Francetu pa smo obljubili, da nikoli ne bomo tako kot Sofi pobegnili od staršev. Sonce je začelo zahajati in odpravil sem se domov. France nam je povedal res čudovito zgodbo, ki jo bom povedal še mami in očku.

Vidite, tako se mi, vaški otroci, vsako nedeljo zbiramo pod lipo in poslušamo Francetove zgodbe, ki jih ima zmeraj na zalogi.

Kaja Debelak

Črnuče, 27. 11. 2017

Dragi prijatelj!

Pišem ti, ker bi ti rad sporočil veselo novico.

Danes je v Črnučah zapadel sneg. Otroci smo se ga zelo razveselili. Pobelil je travo in ceste. Snežinke so veselo poplesavale in mi smo bili vsi zelo razposajeni. Komaj smo čakali, da se pouk konča in da se kepamo.

Po koncu pouka se nam je želja uresničila. Moj sošolec je kepal predvsem dekleta, ki so kričale kot iz uma. Učiteljica za matematiko nas je opazovala in svetovala, da se kepamo v telo in ne v obraz, da ne bi prišlo do kakšnih poškodb.

Ko sem prišel domov, pa sva z bratrancem Jišinom naredila snežaka. Imenovala sva ga Veseli snežko, saj sva mu naredila velika vesela usta in dodala velik nos, na glavo pa sva mu posadila »kahlo« oziroma nočno posodo. Bil je imeniten. Obiskovalci naše restavracije so bili navdušeni.

Vsako leto se prvega snega zelo razveselim.

Kaj pa ti? Ali sta s sestro tudi naredila snežaka? Z Jišinom sva sklenila, da bova naredila iglu, če bo dovolj primernega snega.

Vesel bom, če mi odpišeš.

Lepo te pozdravljam.

Zhenyu Lin

PRAVI PRIJATELJ

Človek si v življenju nabere veliko prijateljev. Tak pač je – vedno čuti željo po povezovanju z drugimi. Včasih že kar težko loči med znanci in prijatelji. Treba je tudi vedeti, da niso vsi prijatelji enakovredni. So tisti, s katerimi se le občasno pogovarjaš o čisto vsakdanjih temah, le nekaj pa jih je takih, ki jim zaupaš najgloblje skrivnosti in strahove. Take prijatelje se mora izbirati nad vse premišljeno, a šele pri preizkušnji se pokaže, ali so te osebe res vredne tega naziva. Precej boli, če te takrat prijatelj pusti na cedilu, a takrat je treba vstati z visoko dvignjeno glavo in iti naprej. Je pa zato toliko boljši občutek, ko te prijatelj ne razočara in ti stoji ob strani. To je pravi prijatelj.

Šlo je za še enega povsem običajnih treningov. Ogrele smo se s tekom, nato pa brž postavile mrežo in začele z igro odbojke. Naš dvoboj se je komaj pričel, ko se je zgodilo. Smešno, do določenega trenutka se spomnim vsake najmanjše podrobnosti. Servis je poletel preko mreže na našo stran in že sem stopila na levo in iztegnila roke v sprejemu. V istem trenutku je enako reagirala moja soigralka. V želji da bi odbila žogo je stopila na svojo desno in močno sva trčili druga v drugo. Začutila sem močno in trgajočo bolečino v gležnju. Svojega padca se ne spom-

nim, mi je pa v glavi ostal moj krik, ki se mi je zdel tuj in oddaljen. Ko sem zrla v strop telovadnice, sem za trenutek pomislila: »Saj ni tako hudo. Malo boli, a grem staviti, da lahko vstanem.« V teh dolgih sekundah so se okoli mene zbrale soigralke, trenutek kasneje pa se je zraven prerinila tudi trenerka. Racionalni del mene mi je pravil, da sem si zvila gleženj in samo spoznanje me je za trenutek tako pretreslo, da mi je po licu spolzela solza. Take stvari, poškodbe, se nikoli ne pripetijo meni. Nikoli. Vse skupaj so mi pomagale vstati in odskakati do garderobe. Tam so mi sezule čevlje in za silo povile gleženj. Trenerka je poklicala mamo, ki je nemudoma prihitela iz službe. Taksi naju je zape-ljal do urgence, kjer so nama sporočili pričakovano: gleženj je zviti in nekaj dni moram počivati. Doma sem se zavalila na posteljo in se nato naslednjih nekaj dni počutila nerodno, nefunkcionalno in povsem neuporabno.

Gleženj se je v nekaj tednih pozdravil, kar pa ni glavna tema te zgodbe. Kar hočem reči je: ko sem prišla domov in se še enkrat spomnila celotnega dneva, sem čutila hvaležnost, da imam tako dobre prijateljice. Po nesreči sem jih morala prepričevati, naj me ne nesejo po stopnicah in da zmorem hoditi. Ko sem čakala na mamin prihod, so sedele z mano in zbijale šale na svoj račun. Zvečer sem prejela vsaj pet SMS-ov, ki so me vsak na različen način spraševali, če je z mano zdaj vse v redu in kako je bilo na urgenci. Ko sem ji prebiralala in nanje odgovarjala, mi je bilo toplo pri srcu. Vprašala sem se, kdaj, kje in kako sem si zaslužila svoje prijateljice. Znan rek pravi: »Prijatelja spoznaš v nesreči.« Vesela sem, da so moje prijateljice prestale preizkušnjo. Vem, da vsem ne bi uspelo.

Eva Peljhan

PRIJATELJSTVO NA PREIZKUŠNJI

Skoraj sem zaspal, ko sem poslušal učiteljico, ki je napletala o denarnih težavah v Sloveniji. K sreči je takrat zazvonilo in vsi smo se zapodili iz razreda proti garderobi, saj je sledila športna. Oblekel sem se zelo hitro.

Športna je minila zelo hitro in kot bi mignil sem se preoblačil nazaj v svoja oblačila.

Ko sem odhajal iz garderobe, sem bil priča besednemu dvoboju med dvema fantoma iz drugega razreda. Še med poukom sem razmišljal o tem dogodku.

Naslednji dan sem se zbudil za preduro in stekel v šolo. Ko sem se preobuval v copate, sem zaslišal krik. Hitro sem dal copate v omarico in jo zaklenil, potem pa sem stekel proti mestu, od koder je prišel krik. Ko sem zavil v avlo, sem zagledal dekle, ki se je stiskalo v kotu, nad njo je stal fant, ki sem ga videl pretekli dan, ko je bil ponižan.

Zavpil sem: »Nehaj!« in fant nad njo se je obrnil proti meni. Z druge strani je tedaj prikorakal fant, ki je zavpil:

»A tako, Simon, spravljaš se nad Nino!«

Simon pa je zavpil nazaj: »To naj tebe nič ne briga, Jure!«

Jure pa se ni vdal: »O pa se!«

»Potem bova poravnala kar tukaj!« je zavpil nazaj Simon in se začel premikati proti Juretu.

Simon je Jureta udaril nad ustnico in ta se je zvalil po tleh. Kri mu je tekla iz ust in Simon se je pripravil, da bi Jureta ponovno udaril. Takrat sem se pognal nad Simona in zvalila sva se po tleh. Dobil sem kar nekaj udarcev, kri mi je tekla iz ustnic in modrico sem imel nad očesom. Simon je zgledal veliko slabše. Medtem je Jure Nino odpeljal na varno, potem pa se vrnil in mi pomagal Simona izgnati iz šole.

Ta dogodek predstavlja temeljni kamen prijateljstva med Juretom in menoj, prijateljstva, ki me osrečuje.

Nauk: Prijatelja spoznaš v nesreči.

Timothy James Box, 6. r.

Iz počitniške malhe

Med počitnicami se je zelo veliko dogajalo. Takoj po državnem prvenstvu sem šla naslednje jutro v Ameriko. Obiskala sem Los Angeles in New York. Tam je bilo veliko zanimivih in lepih znamenitosti, ampak najbolj sem se veselila počitnic v Umagu z najboljšo prijateljico Aljo.

V Umagu se je dogajalo veliko stvari. Skakali sva v vodo, se slikali, opazovali sončni zahod, plesali na obali, trenirali ... Vsak večer sva gledali film ali pa smo igrali karte. Spoznali sva tudi prijatelja Jana in Manuela. Šli sva tudi v lunapark, kjer sva jedli sladkorno peno in šli na avtomobilčke.

Tam sta bili dve puncici, ki sta nama pokazali sredinca samo zato, ker sva ju zbili z avtomobilčki.

Obiskali smo tudi vodni park Aqualand v Italiji, kjer sva se peljali skoraj po vseh toboganih.

Lepo sem preživela poletne počitnice. Z Aljo sva se dogovorili, da bo zdaj vsake poletne počitnice prihajala v Umag. Že razmišljava, kakšne bodo dogodivščine naslednje leto.

Počitnice sem končala na gimnastičnem kampu in zdaj treniram, ker grem na svetovno prvenstvo v Pragi.

Lana Celar, 6. c

GREŠNI KOZEL

Nekoč je živel majhen kozliček po imenu Miki. Živel je v veliki čredi, kjer je bilo še več tako majhnih kozličkov kot on. Imel je veliko prijateljev, a tudi enega, ki mu je delal preglavice in s katerim sta si bila ves čas v laseh. Temu kozličku je bilo ime Rudi. Bil je osamljen in brez prijateljev. Ves čas je tuhtal, kako bi jo zagodel Mikiju in odvrnil vse prijatelje od njega. Nekega dne se je domislil načrta.

Rudi je imel mlajšo sestrnico Bilkico. Ko se je tega jutra zbudila, je opazila, da pred njenim gobčkom ni bilo več tiste najlepše rože, ob katero se je zvečer ulegla. Iskala jo je okrog sebe, a rože ni bilo nikjer.

Poklicala je brata Rudija in ga vprašala, če jo je slučajno on utrgal. Rudi se je delal zgroženega in ji rekel, da je bil sigurno Miki, ki prav tako obožuje rože kot Bilkica. Sestrica mu ni verjela, zato ji je svetoval, naj se kar sama prepriča.

In res, šla je do Mikija in se začudila nad tem, kar je videla. Miki je mirno spal, med kopitoma pa je ležala Bilkina roža.

Naslednje jutro pa se je tudi Mikijev prijatelj Rogec zbudil brez svoje igračke, ki jo je sam izdelal iz slame. Takoj je obtožil Mikija.

Vsem kozličkom so izginjale stvari. In tudi, če je kdo kaj sam polomil, so za to obtožili Mikija.

Vsi kozlički so se ga začeli izogibati. Postal je pravi grešni kozel.

Čez teden dni pa je bilo Mikiju dovolj. Ker mu prijatelji niso verjeli na besedo, da ni nič kriv, je sklenil, da bo sam ugotovil, kdo mu je zakuhal vse to.

To noč se je skril v visoko travo in čakal storilca. Ob polnoči je slišal, kako se nekdo približuje. Bil je v pripravljenosti, da ga ujame. Skočil je iz zasede in zbil storilca na tla. Gledal ga je v oči. Bil je Rudi! Miki je to kar pričakoval in bil je vesel, da ga je ujel pri delu.

Rudi je bil prestrašen in ga je rotil, naj ga ne zatoži.

Ker je bil Miki dobrega srca, je nesrečniku oprostil in ga spustil. Rudi mu je pokazal, kam je skril ukradene stvari. Skupaj sta jih vrnila kozličkom.

Kozlički so se opravičili Mikiju, ker so ga po krivem obtožili. Veseli so bili, da sta Miki in Rudi našla izgubljene predmete. Rudi pa se je naučil, da si pogumen takrat, ko si iskren. Z Mikijem sta postala dobra prijatelja. Tudi drugi kozlički so ga sprejeli v družbo.

Lucija Santiuste Flerin, 6. b

Deklica z vžigalicami

Na silvestrski večer,
ko družina prepeva,
neka deklica sameva.
V kotu hiš sede;
ko pa vžigalico prižge, nov pogled se ji odpre.
Na mizi zagleda večerjo,
slavnostno v nedeljo.
Vžigalica zgori,
a že drugo v roki drži.
In vidi topli kamin,
a topli prostor bil je le še spomin.
Vžigalica ugasne,
a želi ohranit' dogodke krasne.
Prižge še zadnjo,
tretjo, vžigalico,
in vidi babico.
Vedno rada jo je imela,
prijazna se ji je zdela.
Babica jo vzame v roke,
in z njo k bogu polete.
Drugi dan jo najdejo sosedge,
v snegu mrtvo ležečo,
in prav nič žarečo,
z vžigalicami v rokah.
Ogreti se je želela;
ja, zagotovo je to hotela.
A nihče ni izvedel,
kako lepo se je imela,
čeprav se je zmrznjena vsem žalostna zdela.

Maša Ramovš

Akrostih beli snežinki

Bolj ko snežijo,
enako kot leto vsako,
le-te se zasvetlijo
in po zimi zadišijo.

Snežinke to so,
nobena ni enaka drugi,
že hite naravnost, včasih pa v vijugi.
In vsakega mirnega zimskega dne
na tiho padajo na tla,
kar radostno postane
in ti ena v rokah ostane.

Tisa Tavčar Gerlovič

RDEČA KAPICA V RIMAH

»Drži se poti in s tujci ne kramljaj,«
zabiča mama Rdeči kapici.
»Nikar mi tiho ne mrmraj,
da to milijonkrat sem že rekla.
Odnesi babici potico, ki sem jo spekla.«

Rdeča kapica s košaro v roki
po temnem gozdu brez strahu skaklja.
Čez potoček s tremi skoki
pride, kot le ona zna.
Potem zagleda s polno vrečo molka,
našega odurnega starega volka.

Ker deklica prestrašeno je molčala,
je pogovor mrcina načela.
»Kam pa kam, kapica mala?
Ko me zagledaš, nisi videti prav nič vesela!«
Deklica je zajecljala:
»Prav nič se nisem *tebe* bala.«
»Da ne?« zanima predrzno zverino.
»Potem ne bo nič narobe, če iz košare sunim vino?«
»Pa bo narobe, nesem jo k dobri babici,
ne pa takšni, kot si ti, barabici.«
Volk: »Vidiš, sva že napredovala.
Sedaj si mi že izdala, kam si jo mahala.
Poslušaj me, jaz prijazna sem žival(ca),
ki povedala ti bo, kje krajša se ti pot.
Stopi tu, čez tale plot. Ja, se vidi, da nisi od tod.«

Volk se že veselo je oblizoval,
saj deklico po daljši poti je poslal,
sebi pa bližnjico izbral.

K babici je seveda volk prišel prej kot njegovo kosilo.
»Kdo je?« vpraša starka milo.

»Jaz, Rdeča kapica,« pravi požeruh.
Vidi se, da ni od muh.

Slabotno babico požre,
a vendar ta še ne umre.
Nenadoma trkanje zbudi na starkini postelji spečo mrcino,
zato hitro si natakne babičina očala in krinolino.
Nato Rdečo kapico pogleda kot glavni obrok svojega obeda.

Rdeča kapica povpraša:
»Čemu ušesa imaš tako velika?«
»Da bolje slišim te, in pika.«
»Čemu oči tako velike so?«
»Da tebe bolje vidijo.«
»Kaj pa tvoja velika usta?«
»Da te lažje volk pohrusta.«

Volk požrešno jo pogleda,
veseli se svojega obeda.
Rdečo kapico požre,
pa tudi ta še ne umre.
Utrujena zver že zasmrči,
ko lovec s puško prifrči.

Ustrelj to grdo zverino,
da dobil bi želodca njegovega vsebino.
Rdeča kapica in babica iz trebuha skočita
in jezno volka po licu počita.
Potem ko zahvalita se lovcu,
priredijo piknik pri kozolcu.

Tisa Tavčar Gerlovič

SANJE

Ponoči deležen bil sem potovanja,
kam, se mi niti ne sanja.
Zadnje, česar spomnim se,
neznane so roke vlekla me.
V svet, kjer zlato je kaménje,
v svet, v katerem ni besede hrepenenje.

Tam namreč da vse na dlan
ti svet skrivnosti poln, prostran.
V tem svetu vodijo z dragulji posejane te poti
Če slediš njim, zatrdno se ne boš izgubil, drži.
Oblakov se modro dotika nebo,
bleščeče se sveti potokov, rek dno.

Tam vile žive.
Sem videl jih že.
A ko hočem se jih dotakniti,
moram kar domov oditi;
kajti treba se je že zbuditi.

Tisa Tavčar Gerlovič

DOMOVINA

Z ladje zrem v širni svet neznan,
misleč, čemu od doma tako sem daleč
stran.

Pravzaprav nič nisem brez domovine,
brez tihe miline, domačne topline.

Brez vetra svobode, ki se ujame v lase
nežnih trav, ki ob cesti še vedno rase.

Nad tujim ognjiščem si grejem roke.
Čemu me od doma stran pode?

Z robcem, še zadnjim, otrem si solze,
domovina predraga, te sploh videl bom
še?

Tisa Tavčar Gerlovič

EKOLOŠKA

Narava človekov udarec dobiva,
dobiva smetišča, smeti se nabira,
nabira okolju se slabih ljudi,
ljudi ekoloških le malo živi.

Hočem, da poslušáš me ti,
ti smetar, ki pobiraš smeti,
smeti recikliraš in vedi, smetar,
smetar si človeku, naravi si dar.

Matej Knap

RAP: Nadloga

Domača naloga je vedno nadloga;
ak` ne bi b`la taka nadloga,
bi bil cel lajf mal` manjša naloga.

Hočem bit odličen, ampak domača naloga
vedno bila en spak,
vedno za vedno in tko bo tud ostal.

Dan ima sam` 24 ur,
8 v šoli, 10 jih prespim.
Koker jest vem, samo šest jih je ostal.

Sprijaznt se moram,
da `tko bo tud` ostal.

Deni Poljak

PRIJATELJSTVO

Niti približno ni le izbira,
je letalo, ki ga pilotira
predan, pošten, zvest pilot.
Osredotočen na to svojo pot
zaskrbljeno zre v nevihta zmot.
Nasršen oblak podi se pereče,
obrača letalo, v zraku viseče.
Na nitki visi življenje pilota,
ko odloči drugače sonca porota.
Slednje se odkrije, odpihne oblake,
pilot pa pokaže življenjske nam znake.
Posebna namreč moč je sprave,
ki loči od plitkih prijatelje prave,
ki letijo predano v vedre višave.

Tisa Tavčar Gerlovič

Rojstni dan

Ta trenutek spet in spet
pride nam srca pogret,
za ta trenutek hočem pet,
sem le dopolnil trinajst let.

Ta trenutek, ki nam da letet,
vsako leto spet prihaja,
vsako leto nas zabava,
ta trenutek spet in spet.

Al' pozimi al' polet',
pride nam prinašat srečo,
pride žalost dajat v ječo,
pride nam srca pogret.

No, za ta trenutek ne sedet!
Bodi kot svobodna ptica,
bodi dneva lepotica,
za ta trenutek hočem pet.

Naj izve ves širni svet!
Če počakaš ves ta čas,
zakriči na ves širni glas:
sem le dopolnil trinajst let!

Matej Knap

ROKE

Z roko v roko sva si segli,
na klop sva se usedli.
Zadaj roki drživa druga nad drugo
in vedno delava si uslugo.

Zdaj je moja desna roka,
lahko zaupam ji otroka.
Zanjo roko dam v ogenj,
če svet za naju je zloben.

Pljunili sva si v roke
in napisali to pesem.
Vedno se sprašujem:
Zakaj bi ti z mano skočila ...?

Beti Močnik in Tea Baloh

Želja

Kaj bi dal, da bi letel,
da bi kot sinička pel,
ampak jaz sem fantič,
nisem ptica. Nisem ptič.

Če bi znal leteti,
bolje bi bilo živeti,
ampak da bi jaz letel,
tega bi si res želel.

Matej Knap

ALITERACIJA na črko P

Pride pes po pasji poti.

Potrobi psu

pa pove poroti:

»Piki psu pokakal plot,

pa povohal

pa padel pod plot.«

Porota pove psu:

»Počistita plot,

poglejta pot,

pojdita po pisatelja

pa postanita prijatelja.«

Družna stvaritev članov Kreativnega krožka

Na naši šoli radi pojemo

Na naši šoli imamo tri pevske zборе. Najmlajšega sestavljajo učenci 1. in 2. razredov, naslednji je zbor 3., 4. in 5. razredov, najstarejši pa je mladinski pevski zbor, ki ga obiskujejo učenci 6., 7., 8. in 9. razredov. Število pevcev se iz leta v leto spreminja, predvsem v najmlajšem pevskem zboru, ki je večinoma tudi najbolj številčen.

Zelo me veseli, da otroci po več let prepevajo v pevskih zbora, nekateri od 1. do 9. razreda ali pa pridejo kasneje in prav tako pojejo do konca devetletke. Že kar nekaj let imamo na naši šoli tradicijo ohranjati visok nivo kulture petja. Že v preteklosti so bili zbori izjemno dobri in mislim, da nam še zmeraj dobro uspeva. Otroci kulturno in ubrano pojejo in kar je najpomembnejše, ob tem tudi neizmerno uživajo.

1. Kako ste kot dirigent spremljali razvoj pevskih zborov?

Premajhno število pevcev je bil razlog, da zahtevnih skladb nismo mogli izvajati. Počasi sem začel ustvarjati pevski zbor in se vedno držal načela, da morajo otroci pridobiti dobro pevsko izobrazbo, ne glede na število pevcev v zboru. Vedno je bila na prvem mestu kvaliteta petja. V nekaj letih mi je uspelo postaviti celotno piramido, da so otroci lahko obiskovali zbor od 1. do 9. razreda. Sčasoma je postalo lažje, saj se je znanje prenašalo iz zbora v zbor in kvaliteta se je izboljševala. Prvo povabilo na regijsko tekmovanje smo z otroškim pevskim zborom prejeli pred štirimi leti in od takrat naprej imamo dva pevska zbora, ki odlično zastopata šolo na krajevnem in na državnem nivoju. Mladinski pevski zbor se je pomeril tudi na mednarodni ravni.

2. Kakšno podporo imajo pevski zbori v šoli in v kraju?

Pevski zbori so imeli vedno odlično podporo s strani vodstva šole in staršev, ki razumejo naše želje. To je ključnega pomena in res smo jim hvaležni.

3. Kaj vam je pri pevskem zboru najpomembnejše?

Pevci se morajo pri pevskem zboru najprej dobro počutiti in se tudi zavedati, da moja kritika ne leti nanje osebno, temveč na to, kako bi se lahko še izboljšali v petju. Naslednja je kvaliteta. Pevski zbor ne more peti pesmic samo zato, da jih bo zapel. Tudi če zapoje najenostavnejšo pesem, jo je treba odpeti dobro. Pevci prihajajo k meni dvakrat na teden, nekateri po 45 minut, drugi po 60 minut, in moja odgovornost je, da se pevci v tem času nekaj naučijo. Nikoli si ne želim biti dirigent, ki da otrokom peti pesem samo zato, da jo pojejo in da čas mine. Želim biti dirigent, ki pevce dobro nauči peti.

4. Kako vi vidite pevske zборе danes?

Zanje me niti malo ne skrbi, saj delamo zelo dobro, pevci pa radi obiskujejo dejavnost. Lahko rečem, da so ne le na šolskem in krajevnem, temveč tudi na regijskem in državnem nivoju do-

bro predstavljeni. Opažam tudi, da se pevci, ki so nekdanj prepevali tu, vračajo in nas poslušajo na raznih prireditvah, tekmovanjih in drugih nastopih, kar me izjemno razveseli.

5. Kateri so vaši največji dosežki?

Naši največji dosežki so se začeli v letu 2015, a tu je treba povedati, da so to uradni dosežki. Da smo do tega prišli je bilo že veliko let prej potrebno načrtno delati. V letu 2015 smo se z otroškim pevskim zborom prvič pojavili na regijskem tekmovanju mladinskih pevskih zborov osrednje Slovenije v Loškem potoku in prejeli zlato priznanje. To je bilo prvo priznanje, ki nam je tudi dalo zagon za naslednje uspehe in nam potrdilo, da smo na dobri poti in da lahko delamo naprej. No, ker smo bili na regijskem tekmovanju zlato, smo se lahko prijavi tudi na državno tekmovanje v Zagorju ob Savi, ki je potekalo leta 2016. Tudi tam smo dobili zlato priznanje. V letu 2017 smo se z mladinskim pevskim zborom prvič predstavili na regijskem tekmovanju v Šentvidu pri Stični. Osvojili smo zlato priznanje z odliko, priznanje za najboljšo izvedbo slovenske ljudske pesmi Ena ptička priletela in sodobne skladbe Srčeva, skladateljice Tadeje Vulc, za najboljši mladinski zbor na tem regijskem tekmovanju in pa za najboljši nastop v celoti. Naša pianistka je dobila priznanje za naj-

boljšo pianistko mladinskih pevskih zborov. To je bil razlog, da smo decembra 2017 nastopili na državnem projektu Potujoča muzika, na katerem lahko nastopijo le povabljeni pevski zbori. To sicer ni bilo tekmovanje, a menim, da je imel za pevce velik pomen kot velika izkušnja, pa tudi verjamem, da so se veliko naučili. V letu 2018 smo se z obema zboroma prijavi na državno tekmovanje, kjer je mlajši dobil srebrno, mladinski pa zlato priznanje. Seveda smo se na podlagi teh priznanj lahko odločili za prijavo na mednarodnem tekmovanju v Bratislavi na Slovaškem, o kate-

rem bom govoril kasneje. Ta priznanja imajo zelo veliko vrednost tako zame kakor za pevce, a menim, da je velika nagrada tudi to, da s pevci, ki tukaj končajo petje še zmeraj ohranjamo prijateljske odnose.

6. Omenili ste mednarodno tekmovanje v Bratislavi, lahko poveste kaj več o njem?

Mednarodno tekmovanje v Bratislavi je bilo za nas izjemno velik izziv, saj je bilo z organizacijskega vidika nekaj, kar še nikoli nismo počeli. O udeležbi na mednarodnem tekmovanju sem razmišljal že več časa, zato smo se na šoli odločili, da se ga udeležimo v Bratislavi na Slovaškem. Potekal je od 14. do 17. junija 2018. Seveda je bilo potrebno urediti mnogo stvari. Finančni zalogaj je bil prevelik, da bi si ga šola sama privoščila. Na pomoč so nam priskočili donatorji in sponzorji, brez katerih naša udeležitev ne bi bila mogoča. Zato bi se na tem mestu v svojem imenu, v imenu pevcev in nenazadnje tudi šole iskreno zahvalil vsem, ki so nam na kakršen koli način prišli na pomoč in nam omogočili nastop. Tekmovanje kot tako je bilo vsaj zame zelo dobra izkušnja. S pevci in pevkami smo izjemno uživali, saj je bilo to prvo mednarodno tekmovanje, ki smo se ga kadar koli udeležili. Nastopilo je devet pevskih zborov: iz Finske, Rusije, Slovaške, Poljske, Češke in mi kot edini iz Slovenije. Nastopili smo v kategoriji otroških pevskih zborov do 16 let in v tej kategoriji smo bili tudi edini. Na festivalu smo imeli tri nastope: prva dva sta bila večerna, kjer smo imeli prost program, tretji pa je bil tekmovalen nastop, ki je potekal v soboto dopoldan. Večerna koncerta smo imeli v cerkveni dvorani, ki mi je bila akustično zelo všeč, med obema nastopoma sem

neizmerno užival in prepričan sem da so tudi pevci in pevke. No, tekmovalni del pa smo izvajali že ob devetih zjutraj. Na tekmovanju smo prejeli 87 točk, kar je zadostovalo za srebrno priznanje. To je zame izjemno dober rezultat, kajti tekmovati na mednarodnem tekmovanju ni enako kot na državnem tekmovanju, saj so standardi precej višji. Na državnem tekmovanju so priznanja zlato z odliko, zlato, srebrno ..., na mednarodnem pa zatega z odliko ni. Veseli me, da so otroci resnično zapeli po svojih najboljših močeh, zato sem na vse neizmerno ponosen. Navsezadnje pa smo imeli v Bratislavi tudi veliko prostega časa, zato smo imeli tudi čas za voden ogled po mestu.

7. Kakšne so vaše želje za prihodnost?

Moja želja za prihodnost je, da pevci ostanejo v dobri kondiciji, da še naprej tako dobro delamo in gojimo tako dober odnos do petja. Pa tudi to, da bi se zbori še vedno dobro predstavljali na različnih področjih. Ko bi se pojavili na različnih tekmovanjih ali nastopih, da bi si ljudje rekli: "O, to so tisti, ki dobro pojejo!" Naslednja moja želja pa je, da bi vsi, ki v 9. razredu zapustijo zbor, še naprej prepevali in prihajali nazaj na nastope in nas z veseljem poslušali, saj s tem pokažejo, da smo ostali dobri prijatelji.

Eva Lojevec

DEBATNI KLUB ČRNUČE

DEBATA je način razvijanja misli. Debata je delo in kot se vse take stvari končajo, se tudi ta konča z izjemnim rezultatom.

Že po letu debate se v svojem nastopu namreč sploh ne prepoznaš.

Vaja dela mojstra in mojster dela vajo in tako nastane dober debater. Debata poleg tega odpravlja težave s tremo, omogoča javno nastopanje in nadgradnjo pridobljenega znanja v novo veščino.

Pri vsem tem pa nam pomaga naša mentorica gospa Zvonka Lavbič Saje, ki je izjemna oseba z veliko znanja in le tega prenaša na nas mlade.

KRESANJE MNENJ

NAŠA MENTORICA ga. Zvonka LAVBIČ SAJE

Kdaj ste začeli voditi debatni klub na naši šoli?

Debatni klub sem ustanovila pred štirinajstimi leti, ko sem se vrnila z zelo navdušujočega seminarja v organizaciji Zavoda za kulturo dialoga Za in proti (ZIP). Tedaj sem dobila vzpodbudo za zagon te aktivne metode dela z učenci. Učencem da veliko miselnih spretosti.

Koliko časa vodite debatni klub na naši šoli in kaj lahko poveste o tem?

Debatiramo že skoraj desetletje in pol, moji prvi debaterji so zdaj že diplomirani, celo doktorirani medicinci, filozofi, krajinski arhitekti, matematiki, vrhunski športniki ...

*V tem času smo predebatirali preko sedemdeset debatnih trditev z vseh področij življenja. Bistvo debate, ki je zelo aktivna metoda učenja, je v tem, da osvetlimo vse vidike problema: ob trditvi **Ukinimo domače naloge** ne razpravljamo le za in proti (na prvo žogo bi bili namreč vsi za), pač pa raziščemo, kaj bi tak ukrep prinesel, zakaj bi bilo to dobro, v čem slabo, kakšne bodo dobre in slabe posledice in kako bi utrjevali naučeno namesto domačih nalog. Morda z debato?*

Ne vem, koliko debaterjev je bilo vključenih v naš Debatni klub, zagotovo pa več sto. Z nekaterimi sem še v kontaktu in se srečamo ob debatnem turnirju, ko ga gosti naša šola, z veseljem se odzovejo in povedo, da jim je debata zelo veliko dala.

Kdaj in zakaj radi debatirate z otroki?

Vedno. Vedno je prostor za debato, ker ni dovolj odgovor »zato« na vprašanje zakaj. Potrebno je ugotoviti, kaj je bil vzrok nekega dejanja in seveda kakšne so posledice; tako se razvija osebna odgovornost.

Zakaj ste se odločili za debato in kakšne so prednosti debatiranja, ki nam pomagajo v vsakdanjem življenju?

Debata je odlična metoda aktivnega učenja. V debati lahko povežeš svoje obstoječe znanje, raziskuješ dodatne vire (knjižne, periodični tisk, splet, pogovore s prijatelji, starši ...), nato pa vse skupaj oblikuješ v argumente za svoj govor, ki mu dodaš še retorične prvine in na turnirjih pridobivaš veščino javnega nastopanja. Pri vodenju Debatnega kluba med navdihuje tudi Cicerova misel. Ta je dejal, da bi bil svet mnogo boljši, če bi voditelji uspeli ustaviti tiste hrupne množice, ki imajo kaj malo povedati in povabiti naprej tihe, nevsiljive, ki imajo veliko dobrega, pametnega povedati.

Sodite tudi na državnih tekmovanjih. Kakšna je za vas konstruktivna debata?

Dobra debata je tista, ko ob zaključku vzdihneš »Vau«! Ekipi se odlično poslušata, vidiš, da sta temeljito raziskovali, imata trdno izgrajene argumente z močno podporo logike in dejstev in vzpostavita kulturo dialoga in odzivanja. Sodniki smo zelo očarani, ko vidimo, kako zanimive vidike tematike odkrijete debaterji.

Kakšne so veščine za nadaljnje življenje, ki jih razvijamo pri debati?

Debata opremlja učence z odličnimi kompetencami, še kako potrebnimi za življenje: kritično raziskovanje virov, kultura dialoga, javna predstavitev in zagovor svojih stališč in konstruktivna negacija nasprotnih. Menim, da so to veščine potrebne za ustvarjalno življenje in za aktivno državljanstvo.

Kako ste prišli do znanj in veščin za dobrega mentorja?

Nisem še prišla, ampak delam na tem: veliko berem, poslušam in skušam vsako informacijo kritično pretresti. Na mentorskih izobraževanjih v organizaciji ZIP-a prisluhnem predavanjem svetovno znanih mentorjev. V debatah, ki jih organiziramo s kolegi mentorji, vsakič znova ugotavljam, kako zahtevna, a intelektualno spodbujajoča je debata.

Pripravil: Deni Poljak

BIVŠI DEBATERJI

Vse skupaj pa je še bolj zanimivo zaradi naših bivših debaterjev, ki nas rade volje obiščejo in odgovarjajo na naša vprašanja. Včasih pa tudi povedo kakšno pripombo, dobronamerno seveda.

Intervju z Jakobom Šarcem

V soboto, 9. 12. 2017 je na naši šoli potekal državni debatni turnir, ki se ga je udeležilo 42 ekip in 20 šol iz vse Slovenije. Debaterji so debatirali na debatne trditve:

Hrana, ki vsebuje veliko maščob in/ali sladkorja, bi morala biti označena z napisi "zdravju škodljivo".

Vsi otroci bi morali biti cepljeni proti otroškim boleznim, četudi se starši s tem ne strinjajo.

Pretirana uporaba interneta (stalna prisotnost na družabnih omrežjih, igrice ...) je največja grožnja za zdravje mladih.

Naši debaterji so se odrezali odlično. Med odmorom namenjenim za pripravo na drugo debatno trditev smo v šolski jedilnici ujeli Jakoba Šarca, zdaj dijaka 1. letnika Gimnazije Bežigrad in bivšega učenca naše šole ter izvrstnega debaterja. Z veseljem je bil pripravljen odgovoriti na nekaj vprašanj o debati in svojih izkušnjah.

Kdaj si se prvič srečal z debato, kakšne so tvoje prve izkušnje in zakaj si se sploh odločil zanjo?

Z debato sem začel v petem razredu, ko me je moja razredničarka Gabrijela Piletič prepričala v to, da se pridružim debatnemu klubu. Najprej sem bil skeptičen in sem si misli: »Kaj je to neka debata, samo nekaj govoriš, pa se prepiraš, to je brez zveze!« Potem sem nekaj časa obiskoval debatni klub in kmalu sem šel na svoj prvi debatni turnir. Zelo zanimivo je, kako sem imel svojo prvo debato – v bistvu sploh nisem hotel debatirati in sem šel samo na delavnice za začetne debaterje, da bi se vsega naučil. To je bilo v Žalcu. Ena izmed naših debaterk je zbolela. Zdi se mi, da ravno Reja Debevc, ki je zdaj vrhunska debaterka. Tudi vi lahko postanete vrhunski debaterji, če se odločite za debato. Tam sem zato čisto nepričakovano imel prvo debato in takrat nisem kaj dosti vedel o vsem skupaj, sem pa imel vrhunske sodebaterje v ekipi. Ne vem, če bi brez njih tako dolgo vztrajal, pa tudi ne bi dobil toliko izkušenj. To je bil recimo Tin Jančevski. Če imaš zraven dobre, izkušene sodebaterje, sploh ni težko; in tudi mentorica Zvonka Lavbič Saje je res vrhunska na tem področju v Sloveniji.

Povej nam primer, kako bi nam debata lahko koristila v vsakdanjem življenju?

Ravno zdajle smo na debatnem turnirju in se pogovarjamo o debatni trditvi o cepljenju. V debati se srečuješ s takimi praktičnimi zadevami, ki jih potrebuješ v vsakdanjem življenju.

Kako pa poteka priprava na debatni turnir?

Na enih turnirjih že prej izveš temo in se moraš prej pripravljati. Na debatnem krožku analiziraš to temo, sestaviš argumente, da lahko potem na turnirjih »razturaš«. Še eno trditev dobiš kasneje na turnirju in se moraš pripraviti nanjo v eni uri, sam z ekipo, brez pomoči drugih, brez interneta, brez prijateljev in to je najtežje.

Kje pa dobiš informacije, ki jih nato vključiš v svojo debato?

Za normalne turnirje dobiš informacije prek interneta, knjižnih virov, iz lastnega znanja in izkušenj; to je zelo pomembno – da ima debater široka obzorja. Na impromptu turnirjih (ki so posebna vrsta debatnih turnirjev, pri katerih se pripraviš na prizorišču na tri debatne trditve) pa imaš res samo svojo glavo, svoje znanje, vse informacije, do katerih si prišel v zadnjem času.

Kje vse pa sploh potekajo debatni turnirji?

Turnirji so na osnovnih šolah po Sloveniji, kar je super, ker lahko potuješ po Sloveniji, spoznaš nove kraje, spoznaš druge ljudi ...

Kaj pa po končani osnovni šoli? Se lahko še vedno vključuješ v debate?

Debater lahko ostaneš tudi po končani osnovni šoli. Ko pa nisi več debater, lahko postaneš tudi sodnik na debatnih turnirjih.

Hvala lepa za vse odgovore!

Ni zakaj.

Upamo, da ste spoznali, da debata ni stvar, ki jo je vredno izpustiti, če vam je ponujena. Če imate željo po nastopih, uspehih in dobri družbi, se pridružite in zagotovljeno boste uživali.

HVALA!

Pripravil: Deni Poljak

Marija Jeršič

Intervju

Nekaj vprašanj smo zastavili gospe MARIJI JERŠIČ, upokojeni učiteljici, ki je na naši šoli več kot trideset let poučevala geografijo.

Kako ste se odločili za poklic učiteljice geografije oz. zemljepisa?

Od malih nog me je zanimalo, kakšen je svet za "devetimi gorami", kaj ljudje tam počnejo, kakšna so njihova naselja, s čim se prehranjujejo, kako se borijo z naravnimi ujmami, kako se prilagajajo podnebjju, v katerem so prisiljeni živeti, kako prevažajo sebe in proizvode, potrebne za njihovo življenje. Zakaj in kam se občasno ali stalno preseljujejo? Kje in kakšne so posebnosti posameznih pokrajin? Vse to me je zanimalo in prispevalo, da sem izbrala geografijo kot poklicno in vseživljenjsko udejstvovanje. Še vedno rada potujem in si z zanimanjem ogledam ali preberem reportaže o naših krajih ali tujih deželah.

Katerega dogodka se najbolj spominjate (iz naše šole)?

Dogodkov, ki se jih spominjam, je veliko: ekskurzije v različne dele Slovenije, zaključni izleti ob zaključku OŠ, selitev iz stare šole v novo itd.

Katero snov ste najraje učili?

Najrajši sem učila o deželah Bližnjega in Srednjega vzhoda, ki so tudi danes v središču političnega dogajanja, pa matematično geografijo (takrat v 6. r. OŠ).

Metoda poučevanja se je sedaj v dobi tehnologiji močno spremenila. Kakšno je vaše mnenje o le tej?

Za konkretno predstavitev geografskih pojavov, to je pokrajinskih značilnosti, je sodobna tehnologija (TV, računalnik) zelo dobrodošla.

Kako ste se razumeli z učenci?

Mislim, da sem se z učenci dobro razumela. Z mnogimi sem še vedno v stikih. Dobivamo se na srečanjih ob 25, 30, 40- letnicah, odkar so zaključili OŠ. Prva generacija, ki sem jo učila ob prihodu na šolo, bo letos stara 70 let (rojeni 1948)! Zdaj so tudi oni že dedki in babice!

Ste se dobro razumeli tudi z drugimi učitelji?

Na šoli sem učila več kot 33 let in v tem času sodelovala z veliko učitelji, s katerimi sem imela prijazne tovariške odnose.

Ali ohranjate stike s svojimi bivšimi sodelavci?

Z večino nekdanjih sodelavcev se srečujemo na šoli pred novoletnimi prazniki. S skupino najbolj navezanih pa se dobimo tudi med letom ali smo v stikih po telefonu.

Pogrešate službo?

Po odhodu v pokoj sem službo pogrešala 1—2 leti, zdaj pa ne več.

Kateri predmet bi učili, če ne bi učili geografije?

Vedno znova bi izbrala poučevanje geografije in zgodovine.

Kaj radi počnete v prostem času?

V prostem času še vedno taborim (poleti), berem, rešujem zahtevne križanke in sudokuje ter se ukvarjam z vnukoma.

Kot učiteljica geografije veste veliko o različnih državah in njihovih kulturah. Katero državo si najbolj želite obiskati oz. če ste to državo že obiskali, kakšni so bili vaši občutki?

Če so mi za konec dovoljene sanje, bi rada obiskala kakšen otok v Tihem oceanu z bujno tropsko vegetacijo, čudovitimi belimi, peščenimi plažami, toplim, kristalnim morjem, hišico ob obali in malo turisti. Realno bi me zanimal obisk Avstralije: JV del, Uluru, veliki koralni greben, nj. rastlinstvo in živalski svet, osamljene jame, življenje Aboriginov.

Še za konec, ali želite kaj sporočiti učencem naše šole?

Učencem naše šole priporočam, naj bodo vedoželjni in naj čim več potujejo in si s tem širijo obzorja.

Najlepša hvala, da ste si vzeli čas za ta prijeten pogovor.

Spraševali sva Tisa Tavčar Gerlovič in Maša Ramovš

NAGRADNI IZLET 2018

Postalo je že tradicija, da so konec vsakega šolskega leta najprizadevnejši učenci in učenke naše šole nagrajeni z enodnevnim izletom na morje. S tem je poplačan njihov celoletni trud, je pa to tudi lepa priložnost za sprostitev od šolskih klopi in druženje s prijatelji. Izlet seveda v letu 2018 ni bil pozabljen (veselili so se ga tudi spremljevalni učitelji) in nekega sončnega junijskega jutra sta avtobusa s šolskega parkirišča speljala proti slovenski obali.

Mi gremo pa na morje!

11. junija ob 7. uri zjutraj sta bila avtobusa že parkirana pred šolo, okoli njiju pa so se v gručah zbirali učenci in učenke 2. in 3. triade ter spremljevalni učitelji. Vreme nam je bilo naklonjeno, že zjutraj so namreč termometri kazali dobrih 20 stopinj Celzija. Ob 7.20, ko so bili vsi sezname odključani, malica razdeljena, vsi učenci prešteti in se je celotna zasedba vkrcala na avtobusa, sta voznika dobila zeleno luč in lahko smo se odpravili. Med vožnjo se je po avtobusu razlegel klepet in občasen komentar g. Smrekarja (ki je na začetku pripomnil, da se odpravljamo na Štajersko). Na poti do Simonovega zaliva v Izoli smo se ustavili še v Hrastovljah, kjer smo si ogledali tamkajšnjo cerkev z obzidjem, ki je znana po srednjeveških freskah.

Cerkev sv. Trojice v Hrastovljah

Cerkev, ki smo jo obiskali, je precej majhna, zato smo si jo ogledali v dveh skupinah. Njena notranjost je poslikana s freskami, velika večina od njih prikazuje prizore iz Svetega pisma. Vse je naslikal Janez iz Kastva s svojimi 8 učenci. Najbolj znana freska, o kateri smo se učili tudi pri urah zgodovine, je Mrtvaški ples. Končana je bila leta 1490. Dolga je 7 metrov in prikazuje ljudi najrazličnejših družbenih slojev (od otroka,

Pred cerkvijo v Hrastovljah

Notranjost cerkve

berača, meščana, do kraljice, kralja in na koncu papeža), ki jih vse za roko neizprosno vodi smrt, ta pa ne sprejema

Freska Mrtvaški ples

podkupnin. Sporočilo freske je, da nas vse čaka isti konec, neglede na družbeni položaj.

Končno na plaži

Okoli 10. ure nas je avtobus le pripeljal do Simonovega zaliva v Izoli. Hitro smo se izkrcali, pograbili nahrbtnike in se utaborili pod drevesi na plaži. Že po nekaj minutah nas je večina v kopalkah prvič zabrodila v toplo vodo. Sledilo je plavanje, potapljanje, igre z žogo ... V naslednji slabih petih urah je vsak imel obilo časa za hlajenje v vodi, bra-

Simonov zaliv v Izoli

Na poti na plažo

nje,
igra-
nje s
kar-

tami, poslušanje glasbe in igranje odbojke na mivki (pridružili so se tudi g. Malovič, g. Smrekar in ga. Beguš) ali pa preprosto počivanje in spanje. Vsak si je obvezno privoščil vsaj en sladoled. Čas je kar prehitro minil in premalu je bila ura pol treh, ko smo pospravili kopalko in brisačo ter se vrnili k avtobusoma.

Na poti v vročo Ljubljano

Pot domov je trajala uro in pol. Nekateri so čas izkoristili za dodaten počitek, drugi pa spet za klepet s prijatelji in poslušanje glasbe. Temperature so se bližale tridesetki, zato smo bili vsi hvaležni voznikoma, ker sta prižgala klimo. Pred šolo smo se vrnili malo čez četrto. Malo bolj spočiti in zagoreli smo izstopili v vroče ljubljansko ozračje.

Eva Peljhan

Folklor v mojih šolskih letih in danes

OŠ n. h. Maksa Pečarja sem obiskovala od leta 1972 do 1980. Prvih šest šolskih let se spominjam, da sem še hodila na »staro« šolo na Dunajski cesti. Ker je bila šola premajhna za tako število učencev, smo imeli pouk v dveh izmenah. Zadnji dve leti šolanja pa smo dočakali novo šolo na Črnuški cesti. Nove, lepe, velike stavbe smo bili vsi zelo veseli tako učitelji kot učenci. Vendar mesec ali dva ob začetku obratovanja nove šole nova telovadnica še ni dobila uporabnega dovoljenja. Učitelji športne vzgoje so se morali znajti v drugih prostorih. Telovadili smo predvsem zunaj, kadar so nam to dopuščale vremenske razmere, drugače pa tudi po hodnikih ali v učilnicah. Takrat sem se začela spoznavati folkloro. Učitelja Janja Mozetič in Borut Binter, ki sta bila takrat naša športna učitelja, hkrati pa sta bila aktivna plesalca pri folklorni skupini T. Rožanc, sta nas med urami športne vzgoje najprej poučevala osnovne korake belokranjskega spleta. Kasneje smo se učili še zahtevnejših gorenjskih plesov. Navdušenje za folkloro je bilo veliko, saj se je vključilo kar šestnajst učencev. Predstavili smo se na številnih kulturnih prireditvah tako v šoli kot tudi v domačem kraju. Za nastope smo potrebovali belokranjske in gorenjske narodne noše. Pri nabavi in oblikovanju noš sta sodelovala oba učitelja, gospa ravnateljica Milena Gosnar pa je kljub visokim stroškom omogočila ta nakup. Splet belokranjskih plesov vključuje ples vrtenja v obliki zvezde in ta je bil zame nepozaben. Plesali smo v manjših krogih po štirje plesalci tako, da sta dva fanta sklenila roki na hrbtu deklet. Ko je ples postal vedno hitrejši, sta dekleti dvignili noge in se z njimi vrteli v

obliki zvezde.

Po študiju na Fakulteti za šport sem po trimesečnem delu na OŠ Martin Krpan, kjer je bila moja prva služba, dobila službo na svoji matični šoli. Tega sem bila zelo vesela, saj mi je bližina veliko pomenila. Služba je bila najprej za določen čas. Po nekaj letih, ko je odšla ena od učiteljic športa v pokoj, sem dobila zaposlitev za nedoločen čas.

Ko smo praznili omare na šoli razredne stopnje, sem čisto po naključju v neki omari odkrila naše gorenjske narodne noše. Tako sem začela razmišljati o folklorni dejavnosti. Ker sem želela razširiti znanja folklornih plesov, sem se prijavila na večmesečni seminar za mentorja otroških folklornih skupin. Od leta 2008 vodim folkloro na naši šoli kot interesno dejavnost. Ker sem želela slediti spremembam v načinu oblačenja otroških folklornih skupin, sem iskala pot za izdelavo novih oblačil. Ljubiteljska raziskovalka oblačilne kulture Slovencev Alenka Pakiž mi je oblikovala oblačila na osnovi zbranih fotografij črnuških otrok iz časa koncem 19. stoletja. To nam je finančno omogočila sedanja ga. ravnateljica Zlatka Vlasta Zgonc.

S folklorno skupino sodelujemo na številnih kulturnih prireditvah v šoli ali domačem kraju. Vrsto let pa sodelujemo tudi na območnem in regijskem tekmovanju otroških folklornih skupin.

Prof. športne vzgoje Andreja Dominc

PRIDRUŽITE SE FOLKLORI!

Naša skupina šteje osemnajst članov. Od tega je šestnajst deklet in dva fanta. Ob plesu nas spremljata godca Nejc in Hugo. Plešemo predvsem gorenjske in belokranjske ples. Za nastope pa se oblečemo v narodne noše. Naše vaje potekajo v telovadnici eno šolsko uro dvakrat na teden. Skupaj z našo mentorico Andrejo Dominc se pridno udeležujemo nastopov in vaj. Pred vsakim nastopom imamo generalko, nato pa sledi oblačenje in urejanje pričesk. Dostikrat smo nastopili v šoli, udeležili pa smo se tudi nastopa v Kulturnem domu Črnuče in Španskih borcih. Lansko leto smo se uvrstili na regijsko tekmovanje na Blokah. Vsako leto se organizira izbirni predmet ljudski plesi. Plesalci pa se pridružijo naši folklorni skupini. Skupaj s pevci se vsako leto udeležimo plesno-pevskega tabora, kjer se dodobra pripravimo. Želimo si več novih članov, zato ste vsi tople vabljeni!

Gledališki oder

Gledališki oder je prostor, kamor vedno rada zahajam, kjer se moje sanje za kratek čas lahko uresničijo. Je mesto, kjer ima domišljija prosto pot, kjer pravljice oživijo in kjer se popeljem v čarobni svet, kjer se skrite želje izpolnijo ... Oder je v resnici ves svet. Ko vstopim vanj, zažari vse okoli mene in me spremeni v ustvarjalko. Tako začnem ustvarjati svoje sanje, svet postane lepši in bogatejši.

Bilo je leto 1996, ko sem prvič prišla na OŠ narodnega heroja Maksa Pečarja kot »nova« učiteljica. Takoj sem se spoprijateljila z odrom in lutkami, kasneje še z gledališko igro. Spominjam se naših prvih nastopov in mojega mentorstva z mladimi igralci, prve treme, strahu, veselja, ščemenja v trebuhu, joka, smeha, kritičnih gledalcev, prve izkušnje na pravem odru ... Bilo je veliko veselja, smeha, zabave, kreativnosti, neprespanih ur ob šivanju in izdelovanju lutk, na stotine ur vaj, učenja in pisanja besedil, izdelovanja scen ... To so bili nepozabni občutki za vse nas. Otrokom je vlilo samozavesti, meni pa novega elana za vse naslednje predstave.

Nove predstave so mi vedno predstavljale nov izziv, me notranje bogatile, za vse mlade igralce pa so bile to nove izkušnje in nepozabna doživetja, premagovanje treme, izpopolnjevanje svojega jezikovnega izražanja, javnega nastopanja, odkrivanja svojih sposobnosti in spoznanja, da je vsakdo lahko uspešen in srečen. Vsi smo rasli in se razvijali ter bogatili.

Učenje nove predstave je garanje za vse nas, nastop pa se spremeni v enkratno doživetje za vse sodelujoče: mlade ustvarjalce – nastopajoče, gledalce, starše in seveda tudi za mentorje. Vsak naš nastop je kot praznik za vse nas.

Kot mentorica otrokom sem se dostikrat spremenila tudi v hišnika, lučkarja, šiviljo, scenaristko, pisateljico, lutkarico, zaupnico otrokom ... in tudi v nadomestno mamo v času vaj in nastopov. Skupaj smo doživeli nepozabne trenutke.

Sama občutim srečo in zadovoljstvo, ko se zazrem v otroške obraze ob aplavzu, ko so obsijani s srečo in zadovoljstvom ter zažarijo in zasijejo v vsej veličini.

Hvaležna sem, da se mi nove ideje vedno znova in znova rojevajo, da kreativnost in ustvarjalnost ne pozna meja. Zato ustvarjam, ustvarjam in ustvarjam ...

Vesela in počaščena sem, da sem lahko že več kot 20 let tudi sama del velike zgodbe gledališkega odra na OŠ narodnega heroja Maksa Pečarja.

Mentorica gledališkega in lutkovnega krožka Ema Hribovšek

Glasbeno ustvarjalni krožek

Učne ure flavte v 3., 4. in 5. razredu so bile za naju zelo prijetna izkušnja. Prav dobro se spominjava, kako sva prvič pihnila v flavtico. Še danes vidiva najinega očija, kako je takrat nasprotoval in dejal, da to ni za naju ter da midva nikoli ne bova znala igrati na flavto. Vendar zgodilo se je ravno obratno. Flavta je že po nekaj učnih urah postala najina prijateljica in začela spuščati lepe melodije ter pesmi. Vadila in vadila sva z najboljšo možno učiteljico za flavto, gospo Emo Hribovšek.

Kot bi bilo včeraj, ko smo z veliko skupino, več kot dvajsetimi mladimi flautisti, pred štirimi leti prvič odšli igrat v Ljubljano in se z dobrim nastopom predstavili gledalcem na Prešernovem trgu na velikem odru. Spomini še danes živijo.

Skupaj sva sodelovala tudi na različnih festivalih kot skupina flautic. Tudi nobena šolska prireditev ni minila brez naše udeležbe. V najlep-

šem spominu imava novoletni koncert v 5. razredu, saj je bil nepozaben. Tu se je flautistom pridružil še naš sošolec Filip, ki je igral čelo.

Letos že drugo leto sodelujeva tudi pri Orffu, kjer smo na začetku igrali na različna glasbila in privabljali najrazličnejše melodije, v zadnje pol leta pa smo se spremenili v BOOM MAKSE,

kjer uživamo ob tolčenju na najrazličnejše predmete, ki se spremenijo v naše instrumente.

Več pa izveste, če se prijavite na to interesno dejavnost, namreč tu je veliko zabave in smeha in tudi težke pesmice postanejo skupaj z odlično mentorico lahke.

Jani in Tomi Poljak

PLANINSKI KROŽEK

Se radi družite in pogovarjate? Potem smo pravi naslov za vas. Na naši šoli je planinski krožek, ki enkrat na mesec v soboto organizira planinski izlet. Nazadnje smo šli na Soriško planino, kjer smo od zunaj videli vojašnico. Obiskali smo tudi rove. Pred pol leta smo se odpravili v dolino Tamar. To je bilo za vse čudovito doživetje. Ko smo prišli nazaj k skakalnicam, smo dobili prigrizek. Udeležili smo se podelitve nagrad in nagradnega žrebanja za velikansko čokolado Gorenjka. Žal nismo bili izžrebani.

Včasih se nam na izletu pridruži tudi gorski reševalec in njegov reševalni pes ali pa predsednik Planinskega društva Črnuče.

Med tem ko hodimo, nas spremljevalci veliko naučijo o gorah in naravi. Nato o tem na preprost način poučimo še mlajše od sebe. To znanje lahko starejši uporabijo na tekmovanju Mladina in gore. Enkrat na leto organiziramo tudi večdnevni tabor.

Vabljeni, da se nam pridružite. Saj veste, več ko nas bo, bolj bo veselo!

Napisala: Vita Jerko Vogrinc.

FILMSKI KROŽEK

Večina od vas je za ta krožek slišala le posredno. Morda ste v septembru na hodniku opazili letake, ki so vas vabili, da se nam pridružite. Najbrž ste si na youtube ogledali enega od naših kratkih filmov, pa naj bo to Kriva je šal'ca ali Črna šminka. Kakor koli že, velika verjetnost je, da ste že slišali za filmski krožek na naši šoli in kot članica krožka bi vam ga rada predstavila.

Začetki

Ker se o tej dejavnosti sploh prvič poroča, je prav, da se omeni njene začetke. Ti segajo v leto 2014, ko sta Jure Kreft (morda ga prepoznate kot igralca v slovenskem filmu Gremo mi po svoje), nekdanji učenec na naši šoli, in Nika Osredkar ustanovila filmski krožek OŠ n. h. Maksa Pečarja. Nanj so bili vabljeni vsi učenci od 7. do 9. razreda, seveda pa so bili lepo sprejeti tudi mlajši učenci. Krožek ima za sabo 4 leta delovanja.

Delovanje

V vseh 4 letih se delovanje krožka ni kaj dosti spremenilo. Zbirali smo se vsak petek ob 15. uri v eni od učilnic v zgornjem nadstropju (zadnja leta je to kar v učilnici št. 12) na novi šoli. Srečanja smo zaradi različnih obveznosti morali tudi prestavljati. Ko smo se zbrali, smo naredili kolikor smo le lahko, kljub temu pa ni bilo naše delovanje nikoli omejeno na petkova srečanja. Tik pred snemanjem je bilo srečanj več, sama snemanja pa so potekala tako med tednom kot med vikendi (tudi v soboto do enih zvečer).

Snemanje na terenu

Kaj počnemo?

Smo filmski krožek, zato je precej očitno, da snemamo filme. Pa vendar se ne ukvarjamo le s tem: snemamo tudi animacije, pišemo scenarije, vsako leto se udeležimo filmskega festivala Zoom, hodimo na ekskurzije (pred leti smo si ogledali kako predvajajo filme v Kinodvoru ter obiskali RTV) in se predvsem veliko učimo nasploh o filmski umetnosti. Preden smo lahko zares za-

čeli s snemanjem, smo se morali podučiti o uporabi tehnike (kako se postavi kamera, luči, kako se uporablja mikrofoni), po snemanju pa smo spoznali programe, v katerih smo opravili postprodukcijo (montažo) filma. Če povem po pravici, je glavna stvar, ki jo počnemo, še vedno učenje novih stvari.

Naš "opus"

V 4 letih smo uspeli posneti 4 kratke filme (Kriva je šal'ca, Na sledi, Črna šminka in Ali vesta koliko je ura?). Vsi so objavljeni tudi na youtube. Naš zadnji projekt je kratki film Luna. To je tudi naš največji projekt - za razliko od ostalih filmov je daljši od 10

minut (snemanje je potekalo cel vikend), posnet je z boljšo tehniko, vanj je vključena originalna glasba in je prvi film, v katerega smo vključili prave igralce z avdicije, člani krožka pa smo stali za

Na filmskem festivalu Zoom 2018

Snemanje Lune

kamero. Film je med pisanjem tega članka v postprodukciji, vsi člani krožka pa upamo, da bomo njegovo premiero dočakali pred jesenjo. Film lahko pričakujete tudi na našem kanalu na youtube. Poleg kratkih filmov smo posneli tudi dve animaciji (eno z uporabo plastelina, drugo pa z uporabo papirja) in nekaj drugih kratkih posnetkov.

Kako je biti član filmskega krožka

Biti del takega krožka namreč vzame nekaj časa, predvsem pa predanosti. Prav to je najbrž odvrnilo nekaj novih potencialnih članov, ampak to je resnica. Pa vendar, v vseh 4 letih zame ni bilo nič, kar sem opravila za krožek, delo. Naučila sem se veliko novih stvari, spoznala nekaj izjemnih oseb

in svojega članstva v krožku nisem nikoli obžalovala (tudi ko sem ure in ure posvetila montiranju filma).

Kriva je šal'ca – naš prvi kratki film

Zakaj uživam v filmski umetnosti in filmskem krožku?

1. S člani krožka preživiš kar nekaj časa, pri tem pa dobiš priložnost, da ustvariš nova prijateljstva in lepe spomine.
2. Naučiš se uporabe kamere in ostale tehnike, uporabe programov za montažo filma ter drugih veščin, kot je pisanje scenarijev ali igranje.
3. Delo ti v glavo vbije odgovornost in smisel za organizacijo.
4. Snemanje filmov ti spodbuja smisel za kreativnost, iskanje novih idej.
5. Naučiš se iskanja rešitev in improvizacije.
6. Učiš se natančnosti, zbranosti in dobrega opazovanja.
7. Vložiti je treba veliko truda in časa, a če te to veseli, tega nikoli ne obravnavaš kot delo in ti nikoli ni težava najti čas za to.

Eva Peljhan

Iskrice

Zmagovalec

Dan po pomembni nogometni tekmi učenec vpraša svojo učiteljico: »Ste včeraj gledali nogometno tekmo po televiziji?«

»Ne, bila sem v gledališču,« mu odgovori.

Učenec jo začudeno pogleda in reče: »Kdo je pa zmagal?«

Zapisala: Gabrijela Piletič

Akumulatorček

Učiteljica sprašuje učence, iz katerih delov je sestavljena ura.

Mihec se trudi: »Številčnica, kazalci, ohišje ... in še nekaj ... nekaj , kar je notri ... Aja! Kumulatorček! (namesto: mehanizem)

Zapisala: Alenka Velkavrh

Vikanje

Učiteljica se na vse pretege trudi, da bi učenci prvega razreda počasi prešli na vikanje.

Vsem gre že kar dobro, le Mihec se vselej zmoti.

Vikanje mu prav zares še ne gre.

Priteče h katedru:

Mihec: »Čitelca povej, kako naj to nardim?«

Pogledam ga in vprašam: »Mihec, ali sva midva krave skupaj pasla?«

Mihec z velikimi očmi pogleda izpod čela in me zgroženo vpraša: »Alenka, a si ti kdaj krave pasla?«

Zapisala: Alenka Velkavrh

Domača naloga

Pri pouku pregledujejo domačo nalogo.

Franček je, kot že tolikokrat, spet nima.

Učiteljica: »Če pa ne misliš delati domačih nalog, ti pa še v šolo ni treba!«

Frančka drugi dan ni bilo v šolo pa tudi naslednji dan še ne.

Učiteljica po pouku sreča mamo. Vpraša jo, kaj je s Frančkom, da ga ni v šolo.

Mama se začudi in reče: »Saj gre vsako jutro v šolo in tudi domov se vrne pravočasno.«

Naslednje jutro pripelje mama Frančka v šolo.

Učiteljica ga vpraša, kod je hodil.

Franček: »Nisem imel domače naloge, pa sem do zvonjenja v zvoniku (zvonilo je poldne) kar na hribu počakal.«

Zapisala: Alenka Velkavrh (po pripovedovanju Ive Lampič)

Upokojitev

Učenci ob začetku šolskega leta vprašajo novo učiteljico, kje je tista učiteljica, ki so jo pričakovali. Razloži jim, da se je upokojila.

Učiteljica je imela še mesec dni do upokojitve, zato je bila v mesecu septembru v varstvu.

Eden izmed učencev jo sreča v času varstva na igrišču in jo vpraša: »Zakaj ste pa še v šoli? Naša učiteljica nam je povedala, da ste že pokojni.«

Zapisala: Gabrijela Piletič

Lep razgled

Učenci gredo na ogled toplarne. Ko se povzpnejo na razgledno ploščad, jim učiteljica razlaga, kje je Šmarna gora, Golovec, Grad ...

Peter dvigne roko in vpraša: »Kje je pa City park?«

Zapisala: Gabrijela Piletič (po pripovedovanju Zvonke L. Saje)

Osmosmerka - KNJIŽEVNOST

O	L	I	D	E	S	E	B	B	G	M	I	S	A
T	D	N	I	T	A	M	L	A	D	K	V	E	B
N	R	A	M	O	P	K	J	L	J	A	M	B	E
E	A	U	M	N	J	I	I	A	Š	K	E	R	C
R	M	S	B	I	C	V	S	D	Ž	M	A	O	E
E	A	K	L	A	R	O	M	A	N	E	C	M	D
Š	T	O	N	O	R	D	I	Z	V	S	I	A	N
E	I	R	M	O	V	N	S	O	N	E	T	N	I
R	K	A	K	I	R	I	L	R	L	P	I	C	K
P	A	B	J	I	A	K	I	P	E	P	K	A	M

Besede, ki jih iščemo so:

BESEDILO

BALADA

LIRIKA

DALMATIN

ROMAN

GAJICA

KITICA

TRUBAR

KAM

PREŠERN

AŠKERC

NASLOV

VODNIK

BAROK

SONET

DRAMATIKA

PESEM

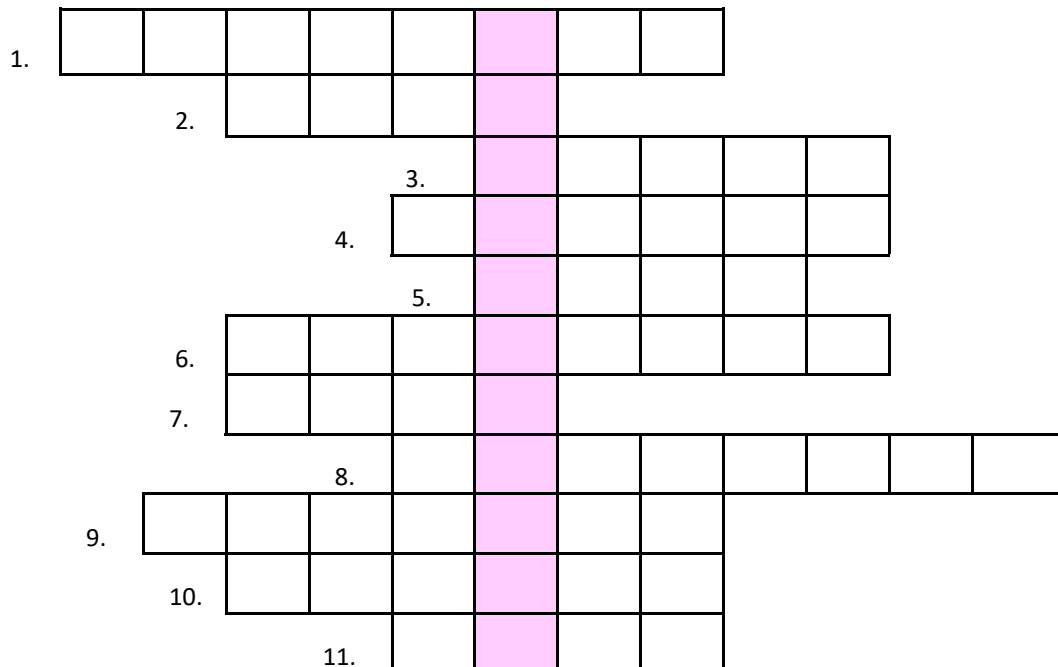
BEVK

EPIKA

ABECEDNIK

EP

Križanka - UČITELJI

Gesla:

1. Vodja prehrane
2. Učiteljica slovenščine
3. Učitelj, znan po »ferariju« (Učitelji ga kličejo Robi.)
4. Učiteljica matematike, ki se velikokrat nasmehne
5. Učitelj športne vzgoje
6. Učiteljica naravoslovja z očali
7. Zelo prijazna učiteljica angleščine
8. Eden in edini učitelj glasbe
9. Zabaven učitelj, ki uči predmet s kratico GEO
10. Učiteljica, ki uči likovni pouk
11. Učiteljica športne vzgoje (Kastelic)

Kaj si dobil napisano na označenih poljih?

Strip

Bajsi in Suhi ter telovadnica

OTOK ZLA

Otok Zla

Zgodba se začne z našimi heroji na letalu, ki leti proti Havajem. Letalo zaide v nevihto in Juretu, Jurčku ter Alexu se uspe rešiti s skokom s padalom. Alex in Jurček se zbudita na plaži in začneta iskati Jureta. Slišita krik iz gozda in pritečeta na pomoč. Jure se je prestrašil nenavadnega kipa.

Ekipo napadejo ljudožerske pošasti, podobne kipu.

Odnesejo jih v pleme, kjer jih hočejo pojesti. Uspe jim pobegniti, ampak težav še ni konec. Pred njimi je namreč pošast, imenovana Kapograf. Alex ga premaga in spet jim uspe zbežati. Jurček na poti nesrečno pade v past, vendar ga prijatelja rešita.

Ljudožersko pleme jim sledi in nimajo druge možnosti, kot da zbežijo na vulkan.

Ena od pošasti se odloči izdati pleme in ubije vodjo. Naša pogumna ekipa se odpravi z vulkana. Pošast jim pokaže pot z otoka in tako se ta zgodba konča.

Avtor stripa

Svit Straže

Pomoč pri snovanju:

- Ema Kerže
- Lucija Flerin
- Anže Lipužič
- Matic Jakšič

